

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ 489

1933

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΑΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΝΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Μεταξωτά
Imprimés artistiques
Dessins exclusifs

Δ. ΜΑΡΑΝΑΝΔΑ

Γ. ΚΡΕΚΑ

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται,
έπισκευάζονται
πιάνα με
ευκόλες πλη-
ρωσιμής.

Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ
και
Ν. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Βραβευθέντες υπό των
Rubinstein & Schnabel.
Αγοράζονται και πωλούνται πιά-
να επί προμήθεια. Ακαδημίας 53.

ΔΙΤΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

της έκδοσης Θεσσαλονίκης Ελα-
θεν αι οικιακής χρήσεως Γερμανι-
και Βαφαι βαφισμάτων

ARTI

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΠΕΤΙΝΟΣ

Επιπλοτοδός
Καλλιτεχνία, Οικονομία, Ελα-
χρίνεα.

Φρονίχου 2

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Εάν έχετε παραμελήσει τα
δόντια σας και η άναπνοή σας
είναι δύσκολος αποφεύγετε να
μειδιάσετε πριν μεταχεισθήτε
δίσ της ημέρας την μοναδική
επιστημονική μέθοδο. Ένα
εκατοστόμετρο ΚΟΛΥΝΟΣ
επί ξηράς ψήκτρας, θα προσ-
δώση εις τα δόντια σας μίαν
εκαμφοβτικήν λευκότητα.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ εξαλείφει τα
κηλιδώματα δροσίζει το στόμα
αρωματίζει την άναπνοήν.

Η Οικονομικότερα οδοντόρε-
μα, διότι εν 7ωλήνριον δια-
κεί 67 ημέρας.

ΔΙΑΚΗΡΞ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είναι να βάζετε μόνον Σας
τα περιανά Σας φορέματα με
τας Γερμανικής Βαφας

ARTI

Αι Βαφαι ARTI κάνουν
τα παλαιά φορέματα και-
νούργια και μεδέρνα. Έπι-
σχία άφάνταστος. Χρήσις α-
πλουστάτη. Οδηγία Έλλη-
νιστί. Αι Βαφαι ARTI έπι-
μήδισαν με το Μέγα Βρα-
βείον της τελευταίας Έκδό-
σεως. Πωλούνται στα έμπο-
ρικά και τα φαρμακεία.

ΠΩΣ ΜΙΑ
ΛΕΥΚΗ
ΚΑΤΑΚΤΑ ΤΗΝ

Ανεκάλυψα ότι η καρδιά μου
συγκινείται από μια έπιθυμία
φρόσκη και γλυκεία. Κάθε
ναι να κάμη μια δουλειά με
κήν της Ικανοποίησης και να
νέους θαυμαστές με μίαν άει-
άνταλον πρός αυτήν όσον έγω
Ιδία με την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ
Λευκού (μη λιπαρόν). Παρε-
κοσμη άφρόση προαίμαγμα
λαδον, συνδυασμένη με στυπ-
τικά, τα όποια λευκαίνουν και
την έπιδερμίδα. Υπερσχημα
καθησυχάζει τον έρεθισμόν της
έπιδερμίδος, σφίγγει τους
μέγους πόρους και διαλύει
στιγμάτα, τόσον πολύ, όση
φρονται. Λευκαίνει την σωστή
έπιδερμίδα, χρώματος λευκού, έπι-
δερμίδα με μίαν άφάνταστη
σά νέος και άπεριόριστος, να
είναι άδύνατον να έπιτύχει
Πρέπει να την χρησιμοποιήση

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ
ΕΒΑΝ: Η νέα μας σάλλο-
τος περιέχει έπτά μικρά δίσ-
δρας με άφρόσχημα διακό-
των, καθώς και δύο μικρά
κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ Paris, τρι-
έπιδερμίδα. Άποστέλλεται
την αϊούσαν και άποστέλλεται
δι' Έξοδα έκτελωνιστικών, άπο-
Γεν. Άντιστ. Α. Π. Ραυ-
Προαξιότιμος 42, Άθήνα.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

Ίατρος δερματελόμενος. Ε-
ξέστηριαν Έπιμελητής της
ρας Κλινικής του Καθ' ύλη-
Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
φαλκηνίας και Τεγας Ι.
Ωραι 8-11 π.μ. και
Αρ. Τηλεφ. 2020

16 Ιουλίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

905

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(Έργον του Ντερέγγερ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΝΑΥΑΓΙΟ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

(Ναυτικό Διήγημα)

Πάλι φορές ο πατέρας μου φόρτωνε λεμόνια για το έσωτερικό ή
και το έσωτερικό, μα ταχτικά είχε περισσότερες ζημιές κα' άτυχηματα
και καλόν. Δεν παρτά όμως κανείς εύκολα μια δουλειά που την
και χρόνια και χρόνια.

Τότε ήμουν πολύ μικρός, έξη ή έφτά χρόνων, και με' ενδιέφεραν
τα τεμάχια του πατέρα για τα πράγματα που έφερε, γυρίζοντας, και
με και στα άλλα μας αδέρφια. Είχα πάλι πειλά και σχολείο, και
το έλα ζητάει σ' αυτό το ταξίδι τετράδια με ζωγραφιστά έξω-
νολα κι ένα κομμάτι με πολύχρωμα μολύβια.

Ύστερα από δύο ήμερες όμως, από την ημέρα που έφερε ο πατέ-
ρας με το καλά φορτωμένο λεμόνι, τον είδαμε να ξαναγυρίζει. Ήταν
μυα, κού, βροχή, άερας, κακό πολύ. Την θυμίσαι άόμοια εκείνη
τη νύκτα. Κάποιος χτύπησε άξαφνα δυνατά την πόρτα και η μητέρα
μου και μες έστησαμε τρομαγμένοι.

—Πώς είναι; φώναξε η μητέρα μου.
—Έγω, είναι; Έκανε άτ' έξω μια γνώριμη φωνή, η φωνή του πα-
τέρα.

—Αμήν! φώναξε τρομαγμένη η μητέρα μου και πήδησε από το
κρεβάτι. Σας συνέβη τίποτε κακό;
Κι έτρεξε να άνοξη.

Η μητέρα μου μολύσε πάντα στον πληθυντικό αριθμό του πατέρα
και την είχε Δημήτριο. Γυναίκα, βλέπετε, του παλιού καρού, που ο
καρμής ήταν άπεραντος προς τον άνδρα.

Βρισκόμενος μέσα ο πατέρας και από πίσω τον ένας άμμος άν-
θρωπος με βρεμένους ώμους, άν μπορούσε να τον πη κανείς από βρε-
μένον από τον πατέρα που έστρεψε άλλωλινος και που τα νερά άφταναν
στο μέρος των ποδιών του ρουχαλιού...

—Νασηρίσαμε, είπε ο πατέρας. Δεν είναι όμως τίποτα... Σωθή-
καμε και μες και το λεμόνι.

Ο άνθρωπος που στεκόταν δυο βήματα πί-
σω, ήταν ο καπετάνιος του καραβιού.

—Να γυρίσουμε μόνο το καβί, είπε στην
μητέρα μου. Το λεμόνι είναι σίγουρο. Δεν πι-
στεύω να πιάη τίποτα...

Έτρεξε καις τα παιδιά και μες έχά-
σαν ο πατέρας. Η μητέρα και η άποθήτρια,
δυστυχώς, έφθαναν φορτά μεγάλη στο τέρας, έ-
φταναν λαβύρινθο και ρούχα για άλλαγμα, έ-

βαζαν μεγάλα μπράκια με νερό για να έτοιμάσουν ζεστό.

Έγω όμως, έξη αυτή την ώρα είχα το νού μου στα τετράδια και
στα χροματιστά μολύβια και περιμένα λέγο να σταματήσει η φασαρία
και να ρωτήσω τον πατέρα. Και όταν ήρθε την ευκαιρία, τον ρώ-
τησα:

—Τά έφερε, πατέρα, τα τετράδια με τις ζωγραφίες και τα χρο-
ματιστά μολύβια;

Αυτός με κύτταξε... Πώς με κύτταξε! Το ήμουν άκακη, Άπο-
ρησε για την παιδικότατη σκέψη μου και μου είπε:

—Από την Άταίτσα θα έφερνα, παιδί μου, τα τετράδια και τα
μολύβια;

Τότε έννοιωσα κα' έγω άληθινή λύπη για το ναυάγιο. Είχα μνη-
στό νόημα. Κατάλαβα, κι' από τ' άλλα λόγια που άκουσα, πως η Ά-
ταίτσα ήταν μια άγρια και εορμηικά παράλαι του ηρώου μας με με-
γάλους βράχους που χτύπησε το καβί και ότι μια μεγάλη ζημιά έγινε

στον πατέρα και στον καπετάνιο μ' αυτό το ναυάγιο. Η άταίτσα όμως η
δική μου ήταν για τα τετράδια και για τα χροματιστά μολύβια, και
ας το έβρουν αυτό οι μεγάλοι. Ποτε να μη ύπνισανται κάτι στα μι-
κρά παιδιά και να μη το έπιληρόνουν. Άνόντες και την πιο μικρή
ύπνισαν και μη πραγματοποιώντας την, είναι το ίδιο σαν να δίνουν
στην παιδική ψυχούλα μια μεγάλη ματαιοία...

Από την άλλη ημέρα, η άταίτσα του σκατιού μας είχε αλλάξει.

Τον πατέρα, που δεν τον βλέπαμε από τα πολλά του πόνι ταξεί-
δια, δεν τον βλέπαμε πολύ και τότε, γιατί είχε φροντίδες και για το
δικό του έπιπρέμια, για το λεμόνι, και για το ναυαγισμένο καβί του
καπετάν Άντώνη.

Το μέρος του ναυαγίου, η Άταίτσα, από το φορτί άπαιξε πολύ.

Ήταν τότε ένα μέρος άγριο και εορμηικό και σπάνια να φανή άνθρω-
πος εκεί. Ύστερα ήρθε μια έταρτα αήθρου, άνοιξε το γύρω μεγάλες
γαλίες, έκοπανε μεγάλες έκτάσεις με σι-
δηροροαίες, έφερε βαγονάκια και βίντσια.

Έχτισε σπάνια πολλά για τους έργατες και
μαγαζιά, και έκανε ένα είδος μικρού πολυ-
τείας στον άγριο όμο της Άταίτσας των
εορμηικών και στο μεγάλο γύρω πενταόσο.

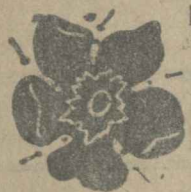
Η έταρτα έχτισε και μια μεγάλη σιδερένια σκά-
λα, μια προβλήτα άψηλή που προωρούσε
στη θάλασσα και χρησιμοποιε για να διπλορό-

ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

(Μονόπρακτο Δραματάκι)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΟΛΟ, ΠΙΕΤΡΟ, ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ, αδελφία, ΤΕΡΕΖΑ, κόρη τους, ΝΙΝΟ, αντρας της, ΚΥΡ-ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ, φίλος τους, Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ, Ο ΠΑΡΑΓΥΙΟΣ.

(Η σκηνή σ' ένα χωριό πλούσιο σπίνι. Σηνή ευρύχωρη τραπέζια κάθεται όλη η οικογένεια, ύστερα από το φαγητό. Ο Παόλο, άρχηγός της οικογένειας, καπνίζει την πίπα του συλλογισμίνος. Η Τερέζα, μαυρογυμένη, κεντάει, αναπνεύοντας κάποτε-κάποτε από ένα κρινό πόνο. Ο Νίνο κ' ο Τζιόβαννι ξεκουράζονται από τη βαρεία δουλειά της ημέρας. Ο Πιέτρο κοιτάζει μ' ένα μελαγχολικό βλέμμα από το παράθυρο τη σκοτεινή και σιωπηλή έξοχ.)

(Ακούγονται βήματα στις πλάκες της αλλής.)

ΠΑΟΛΟ, (στών Πιέτρο).—Γιά κίττα ποός είνε; ΠΙΕΤΡΟ, (σηκώνεται κ' αναίρει την πόρτα).—Ποιός είνε τέτοια ώρα; 'Α! Καλησπέρα, κύρ-Πασκουάλι. ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ, (μ' ένα χαρούμενο ύφος).—Καλησπέρα, αφεντάδες μου...

ΠΑΟΛΟ.—Καλώς όρισες, κύρ-Πασκουάλι... Πώς από δω; Τι τρέχει τέτοια ώρα; (Τον δείχνει μ' ένα καρέκλα). Νά, κάθισε δω κοντά μας... Τερέζα, κόρη μου, δώσε μ' ένα καφέ στα κύρ-Πασκουάλι. ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ, (κυντάζοντας την Τερέζα μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο).—Καλώς τ' αδέλφια, κύρ-Παόλο...

ΠΑΟΛΟ.—Μά τι τρέχει; Γιατί αυτά τα συχαφάια; ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ.—Ελάτε δά, μ' ένα καφέ στα κύρ-Παόλο; Πού είνε λοιπόν ο ελάστος υίός; ΠΑΟΛΟ.—Τι θές νά πής, κύρ-Πασκουάλι; Γιατί στάσου... Κοροϊδεύεις; ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ.—Μά έσεις μ' κοροϊδεύετε. Πού είνε λοιπόν ο Τζιόβαννι;

ΤΕΡΕΖΑ, (βγάζοντας μ' ένα καπνιστή τρέμου).—'Α! Ο Τζιόβαννι; ΠΑΟΛΟ, (συνθροαίνος).—'Ασχημά το άστείο σου, κύρ-Πασκουάλι... Δεν είνε ώρα γιά τέτοια χαφάια... Σ' άρέσει, βλέπω, νά παίζεις μέ τόν πόνο μου...

ΠΑΟΛΟ.—(συνθροαίνος).—Μά, φίλοι μου, εγώ τώρα δέν καταλαβαίνω τί γίνεται... Πού είνε λοιπόν ο Τζιόβαννι; Πού τόν έζητε κόνε; 'Α! Καταλαβαίνω... Είνε κουρασμένος καί θα κοιμηται... (Η Τερέζα καί τα δυό αδελφία τόν κυντάζουν κατάχλωμοι. Ο Νίνο σκύβει τό κεφάλι κ' ο Παόλο τόν άρπάζει από τόν όμο καί τόν τραντάζει δυο-τρεις φορές.)

ΠΑΟΛΟ.—Είδες, τό Τζιόβαννι; Τόν είδες; Είσαι στά σιγαλιά σου, κύρ-Πασκουάλι; ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ, (τρουαίνος).—Μά τό Χριστό... Όπως σέ βλέπω καί μέ βλέπετε... Μά δέν τό ξερετε λοιπόν; Δεν ήθελε λοιπόν έδω τό Τζιόβαννι; Έγώ νόμιζα πώς θα ελχεται γλέντι τρουαίνος άπάνω...

ΠΑΟΛΟ, (μ' ένα βραχνή φωνή).—Πού τόν είδες; Μίλα λοιπόν... ΠΑΣΚΟΥΑΛΙ.—Κατά τό ήλιοβασιλευμα γύριζα από τά χτήματα, όταν άξαφνα άπάντησα στη δημοσία όδό, ποιόν νομίζετε; Τόν Τζιόβαννι... Είχα τέσσερα χρόνια νά τόν δω, από τότε δηλαδή πού έφυγε καί ξενητεύθηκε, μά τόν γνώρισα μέ τήν πρώτη ματιά... Φορούσε μαύρα ρούχα κ' ήταν διόσπαρος από τη σκότη. Μ' έγνώρισε κ' έκεινος, όταν κυντάχτικαμε στά μάτια, μά ντράπησε φαίνεται, νά μού μιλήσει... Έγώ όμως τόν άρπάζα από τό χέρι, τόν τραβήξα κοντά μου καί τόν φίλησα!...Μά τό στανό, δέν μπορούσα νά κρατήσω τό δάκρυά μου... Ο Τζιόβαννι, τότε, μέ τη λιπτερή φωνή του, μέ ρώτησε τί κάνω, θέλησε νά μιλή καί γιά τούς άλλους κ' έπειτα, στο στανόρόδομ, χωρίσαμε κ' έκεινος τράβηξε κατά δω, ενώ εγώ κατέβηκα ως τη βρύση...

ΠΑΟΛΟ, (κατάληκτος).—Αυτό είνε άπίστευτο!... Μά πού πήγε λοιπόν; Δεν πάτησε τό πόδι του έδω μέσα!... Από τήν ημέρα πού τόν έδιωξα νά πάη νά γίνη άνθρωπος, δέν τόν άντίκρισα στά μάτια μου... Θυμάμαι, όταν νά είνε τώρα, έκεινη τη στιγμή:αφού, τού φώναξα, πήγαινε νά γίνης άνθρωπος! Με τίς σπασοκεφαλές σου, θα κάνης δυστυχισμένη τη γυναίκα σου... Έγώ είμαι ό πώ μεγάλος αδελφός... Έγώ είμαι ό αφέντης! Πήγαινε στα ξένα γιά νά ξανακτιάζης τη ζωή σου κ' όταν γυρίσεις πάλι έίλος άνθρωπος, δά σέ δεχτούμε μ' άνοιχτή άγκαλιά... Όσο γιά τη γυναίκα σου, θα τήν έχουμε σαν αδελφή μας

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—'Εμπρός! Τράβα! Μή φοβάσαι! Προσπάθησε νά θυμηθής!

καί θα τήν φυλάξω ώσπου νά ξαναγυρίσης, όταν θα βάλης μουλό... ΠΙΕΤΡΟ.—Μά φαίνεται πώς δέν έβαλε, γιατί δέν μάς έστειλε ούτε ένα γραμμα... Μάθαμε μονάχα από άλλους ότι δούλενε έδω κ' εκεί...

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ.—Καί μ' ένα μέρα χάθηκε... Κανείς δέν έμαθε πού τί άπόγινε... ΝΙΝΟ, (στών Παόλο).—Μά δέν πέρασε λοιπόν, κοινιάδε; ΠΑΟΛΟ, (παράγινος).—Ξέρω κ' εγώ!... Έτσι λέγανε όλοι τους... Καί γι' αυτό σέ πάντρεψα μέ τη χήρα του, μέ τήν Τερέζα, πού δέν τήν ξεχωρίζω από αδελφή μου... (Κατάχλωμος, κυντάζοντας τήν Τερέζα). Καί τώρα τί θα γίνει; Πού πήγε; Κανείς πια δέν τόν είδε... Μπήκε τάχα από σπίνι, δίχως νά τό μάθουμε; (Στόν Πιέτρο). Γιά φώναξέ μου τόν επιστάτη, (Ο Πιέτρο φεύγει βιαστικά, τραμίνος. Σέ λίγο ξαναγυρίζει μέ τόν επιστάτη).

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—Τι τρέχει, αφέντη; ΠΑΟΛΟ.—'Ηθελε κανείς άπάνω, μπάρμπα-Γερόλυμ; ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—Ναί, ήθελε κάποιος παραστικός τήν ώρα πού νύχτωνε... Ήταν, φαίνεται, φτωχός καί πεινασμένος, γιατί φαίνονταν σαν άρρωστος... ΠΑΟΛΟ.—Πώς ήταν τρέμνος; ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—Φορούσε μαύρα, μού φαίνεται, μά ήταν κατασινισμένος...

ΠΑΟΛΟ.—Αυτός ήταν... Καί τί σου είπε; ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—Ήταν ντροπαλός, αφέντη... Έσκυβε τό κεφάλι του όταν νά ήθελε νά κινή τό πρόσωπό του καί δέν τολμούσε νά μιλήσει... Μά είχα δουλειά εκείνη τη στιγμή κ' όταν είδα ότι βγήκε στην αλλη ή γυναίκα μου, τόν άρπασα καί τραβήξα γιά τό στανό. Δεν είχα τάσεις άκόμη τίς άγέλιδες καί τ' άλογα... ΠΑΟΛΟ, (θυμωμένος).—Κι' έπειτα; ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ.—Δέν ξέρω τίποτ' άλλο, αφέντη. Δεν τόν ξαναείδα όταν γύρισα πάλι στην αλλη.

ΠΑΟΛΟ, (μ' ένα περισσότερο θυμό).—Φώναξε τη γυναίκα σου! (Ο επιστάτης βγαίνει τρέμοντας από τήν ταραχή του. Όλοι τούς άπομένον σιωπηλοί. Ακούγεται μονάχα ή βαρεία κ' άγωνιώδης άόσα τους. Κανείς δέν τολμά ν' άνοίξη τό στανό του. Σέ λίγο ξεγυρνά ο επιστάτης, σπρώχνοντας μπροστά τη γυναίκα του).

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ, (στη γυναίκα του).—'Εμπρός, τράβα, μή φοβάσαι! Προσπάθησε νά θυμηθής! ΠΑΟΛΟ.—Τι άπάντησε, κυρά μου, ό ξένος; Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ.—Δέν ξέρω, αφέντη... Όταν βγήκα στην αλλη γιά νά βγάλω νερό από τό πηγάδι, βρήκα μαροστά σ' έναν άγνωστο κατασινισμένο πού φαινότανε σαν άρρωστος ή σαν κουρασμένος... Μ' έχαίρετσε μ' ευγένεια κ' εγώ τότε ξαναμπήκα στο σπίνι μου γιά νά πάρω λίγο ψωμί, τυρί καί κανένα ποτήρι κρασί γιά κείνον τό φτωχό... Στην άρχή ό ξένος δέν θέλησε νά τά πάρω. Δεν ήταν ζητιάνος... Έπειτα όμως έβαλε μ' ένα μουσικό στο στανό του κ' ήμει τό κρασί...

ΠΑΟΛΟ.—Μά τί έλεγες; Τι έλεγες; Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ.—Δέν μιλούσε διόλου, αφέντη. Είχε χαμηλώσει τά μάτια του όταν νά ντρεπότανε. ΠΑΟΛΟ.—Δέν σέ ρώτησε γιά μ' εγώ; Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ.—Δέν με ρώτησε τίποτα... Έγώ τόν ρωτούσα, μά έκεινος φαινότανε ότι δέν ήθελε νά μού άποση καμιά άπάντησι. Μιά στιγμή μονάχα σήκωσε τό κεφάλι του καί κύτταξε τό φωτισμένο παράθυρο τού όντα, τήν κόμηση τής κορφας Τερέζας... Μού φάνηκε πώς άνατέναξε, μά δέν είπε τίποτα...

ΠΑΟΛΟ.—Θυμάσαι καλώς... Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ.—'Αφέντη, ξέρω τί σου λέω... Όταν ήμει τό κρασί του, τού έστειλα τόν παραγινό μ' ένα φανάρι γιά νά πόν πάη ως τόν άχερόνα, άν ήθελε ό ξένος νά κοιμηθί... 'Αφέντη, πού λυπήθηκα, γιατί φαινότανε ότι ήταν καλός άνθρωπος... Έπειτα δέν τόν συνιολογήθηκα πεί... Μιλήσαμε μέ τόν άντρα μου γιά όλα πράγματα... Περνούν τόσο καί τόσο κάθε ημέρα από τό άρχοντικό σου, αφέντη... Μά αλήθεια, ποιος ήταν αυτός ό ξένος; ΠΑΟΛΟ, (μ' ένα πνευμένο κλάμα στη φωνή).—Ήταν ό Τζιόβαννι, ό αδελφός μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ.—Παράένα Μαρία! Ποιός θα τό πιστέψει; ΠΑΟΛΟ, (μ' ένα σπαραγμό στη φωνή).—Είνε έδω

ΠΑΡΑΓΥΙΟΣ.—'Οχι, αφέντη... Δεν ξέρω τί άπόγινε... Τη άρρα μονάχα καί βγήκα νά λύσω τό σκυλιά καί νά έσο μ' ένα ματιά, άπως πάντα, στο ύπστατικό... Έκείνος κ' άπαύσιστα δίλες τίς πόρτες. Μά μέ είχε παρα-έφυγε ό ξένος καί γυρνώντας ύστερα από ώρα, έβριζα πάλι μ' ένα ματιά στον άχερόνα... Μά δέν τόν είδα πειδί!... Δεν ήμει στη θέα του!... Τόν φώναξα τότε, μά κανείς δέν άποκρίθηκε... Κι' όμως, άλες ή πόρτες ήσαν κλειστές καί τό σκυλιά τριγύριζε γύρω στην αλλη... 'Αφέντη, τράμωξα τότε, καί γι' αυτό δέν ήμει πού πού τίποτα...

ΠΑΟΛΟ.—Μά έφταξες καλά, παντού; Κότταξες σ' άλες τίς γω-ΠΑΡΑΓΥΙΟΣ, (δειλά).—'Οχι, αφέντη... ΠΑΟΛΟ, (μ' άγρια φωνή).—'Εμπρός, άνάμειτε τά φανάρια!... Πάω εγώ νά ψάξω... Ο Τζιόβαννι βρίσκεται άκόμη έδω μέσα!... 'Αν έκανε νά πηδήσει από τόν τοίχο, θα τόν κοιμητιάδω τά σκυλιά 'Εμπρός! (Βγαίνει πρώτος κουνώντας σαν τρελλός τά χέρια του. Άπο πίσω του τρέχει ό Τζιόβαννι, ό Πιέτρο, ό Νίνο κ' έπειτα ό επιστάτης μέ τόν Πασκουάλι καί τήν γυναίκα του. Η Τερέζα, μέ ένα σπαρακτική κραυγή, σωριάζεται άπάνω σέ μ' ένα καρέκλα. Η Τερέζα τρέχει τραμίνος καί τής βρέχει τό πρόσωπο μέ νερό).

ΤΕΡΕΖΑ, (άναπνεύοντας).—Τι συμφορά!... Γιατί δέν μ' άκούσανε; Πιέτρο, δέν ήθελε νά περιμένουνε άκόμη; Θεέ μου!... Ζή τόν Τζιόβαννι; Είνε έδω; Θα τόν άντικρίσωμε σέ λίγο τά μάτια μου... Καί τί θα κάνω τώρα; Τι μπορώ νά κάνω πού είμαι γυναίκα τού Νίνο, εγώ ή γυναίκα του; Θεέ μου! Τι συμφορά ήταν αυτή!... (Έκείνη τη στιγμή άκούγονται από τήν άλλη άκρη της αλλής κραυγές τρέμου. Οι όδοιλοι τρέχουν άπάνω-κάτω σαστισμένοι. 'Αφέντη! Κραυιάστηκε!... Η Τερέζα πετιέται όρθια, κίτρινη σαν κηλί, μ' άνοιξή, μέ τά μάτια γεμάτα φρίκη, τό θόρυβο της α-κούει κ' ο Πιέτρο, μαζί μέ τούς όδολους, πού κρατάνε στα χέρια τους, πηλινούρο σ' ένα σάβανο, τόν κορμασμένο.)

ΤΕΡΕΖΑ, (σαν τρελή από τήν άπελπισία της μπροστά σ' αυτό τό άσχημο, φωνάζει τρέμοντας σπασμωδικά).—'Αφέντη! Φωνιάδε!... Τι τήν θέλω τώρα τη Τερέζα, άγάπη μου!... Σέ σκότωσαν τά δυό σου 'αδελφά! (Σωριάζεται λιπόθυμη, καί ή αλλη κλείνει σιγά-σιγά)

ΝΙΝΟ ΣΑΒΑΡΕΖΕ

ΣΚΕΦΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—'Όσα μεγαλείτερος είνε ένας έρως, τόσο περισσότερο μοιάζει μέ τό μίσος. (Λά Ρο σ φ ο υ κ ή)

—Είνε, βέβαια, πολύ δυσάρεστο, ν' αγαπάς καί νά μ' άνταγαπά-σαι. Είνε όμως άκόμη χειρότερο ν' αγαπάσαι όταν έχεις πάψει πειά ν' αγαπάς. (Μ π ε ν ζ α μ ε ν Κ ω ν σ τ ά ν)

—Συχνά δυό έρασται άγαπούνται γιά προτερήματα πού δέν έχουν, καί χωρίζουν γιά έλαττώματα πού άπίσης δέν έχουν. —Όταν μ' ένα γυναίκα γνωρίσει τόν έρωτα, δέν μπορεί νά νοιώσει τη φίλια. (Λά Ρο σ φ ο υ κ ή)

—Στην πρώτη περίοδο τού έρωτος, μ' ένα γυναίκα λογαριάζει περισ-σότερο πώς βλέπουν τόν άντρα πού αγαπά ή άλλες γυναίκες, παρά αυτή ή ίδια. (Σ τ ε ν τ ά λ)

—Τό μυστικό πού έξασφαλίζει τήν έπαυχία στους καρδιοκαταπη-τάς, είνε ότι όρμίζονται σέ κάθε γυναίκα ότι καμιάν άλλην δέν έχουν άγαπήσει άπόσ άπ' αυτήν, κ' ότι αγαπούν γιά πρώτη φορά. (Μ π α λ ζ ά κ)

—Έκείνος πού έρωτεύεται μ' ένα φορά χωρίς καμιάν έλπίδα έυτυ-χίας κ' άνταποδώσεως τού έρωτός του είνε Θεός. Έκείνος όμως πού έρωτεύεται καί δεύτερη φορά κατά τόν ίδιο τρόπο... είνε τρελ-λός! (Μ υ σ σ έ)

—'Ενας τέτοιος τρελλός είμαι κ' εγώ. Είνε ή δεύτερη φορά πού ά-γαπώ χωρίς έλπίδα. Ο ήλιος, τό φεγγάρι, τά άστρα, γελάνε μέ μένα. Γελώ κ' εγώ μέ τόν έαυτό μου... Καί πεθαίνω... (Μ υ σ σ έ)

—Ο έρως δέν είνε παρά ή συνειδήσις της άτέλειος τού άτόμου καί ή άνάγκη της συμπληρώσεώς του μ' αυτό πού λείπει. (Μ π ο υ ρ ι τ ά ν)

—Στόν έρωτα, ή τίμια γυναίκα λέει: όχι. Η φλογερή: ναι. Η τσαχνάνα: καί ναι καί όχι. Καί ή φιλάρεσκη: ούτε ναι, ούτε όχι. (Σ ά ρ λ ν τ έ Μ π ε ρ ν ά ρ)

—Τόν έρωτα μπορούν νά τόν νοιώσουν καί τά άπλοώ-τερα πλάσματα. Κρύβει μέσα του μ' ένα γοητεία πού συγκαίει καί τούς πώ άδιάφορους. Τά μάτια δυό έρωτευμένων μιλούν τόσο γλυκά, ώστε, βλέποντάς τα, όποι δέν άγάπησαν ποτέ κυριεύονται από ένα παράξενο συναίσθημα. (Ν τ ε μ π ρ ο ν τ -Β α λ μ ο ρ)

—Υπάρχουν δυό είδων έρωτες: Αιτός πού είνε σταλμέ-νοι άπ' τόν Παράδεισο, κ' αυτοί πού έχουν γεννηθί από τήν Κόλσαι. (Ν τ ε Ζ ι ο ρ ο ν τ έ ν)

—Ο έρως πού μεγαλώνει σιγά-σιγά, δέν μπορεί ποτέ νά μεταβληθί σέ άσχημότερο πάθος. Έχει πολλές όμοιοτη-τες μέ τη φίλια... (Λά Μ π ρ ο υ ν ε ρ)

—'Ας είνε εύλογημένο τό όραίο φύλο! Κανένας δέν τ' αγαπά περισσότερο από μένα. Παρ' όλες τίς άδυναμίες των γυναικών, τίς αγαπώ πάντα. Καί είμαι βέβαιος πώς έ-νας άντρας πού δέν αγαπά όλ τις τις γυναίκες, δέν μπορεί ν' αγαπήσει ούτε μ' ένα άποσ της άξίει. (Σ τ ε ρ ρ ν)

—Ο έρως είνε ή πώ θεία άφρώστεια της ψυχής! (Μ ι ρ α μ π ή)

—'Όσο πώ έξιστος είνε κανένας, τόσο πώ πολλές όμορφες γυναι-κες άνακαλύπτεται... Φτάνει νά μ' είνε έρωτευμένος, γιατί τότε δέν βλέπει παρά μ' ένα μόνο όμορφό. (Π α σ κ α λ)

—Γιά τρία πράγματα αγαπά κανείς μ' ένα γυναίκα: Γιά τήν ίππερο-χή της —μ' έρωτα βαθύ καί σπάνιο. Γιά τήν όμορφιά της —μ' έρω-τα κοινό καί σύντομο. Γιά τά χαρίσματα της καρδιάς της —μ' έρωτα διαρκή καί μονότονο. (Μ ο λ ι ε ρ ο ς)

—Ο μεγάλος δεσμός της άνθρωπότητας είνε ό έρως. (Μ ι ρ α μ π ή)

—Όταν ό Σοφοκλής έγέγραψε, τόν ρωτούσαν άν λητόταν πού εί-χαν χαθί γι' αυτόν ή καρές τού έρωτος. Από τόν έρωτα —άπάντη-σε τότε έκεινος— άπαλλάχτηκα μέ χαρά, άπ' άπαλλασσόμενοι από έναν δεσπότη άγριο καί σκληρό. (Κ ι κ ε ρ ο ν)

—Υπάρχει ένας έρως πού δέν τόν έξαιολογείται κανείς στους άν-θρώπους, αλλά μόνο στους άγγέλους. Είνε ό έρως χωρίς έλπίδα. (Μ π α λ ζ ά κ)

—Ο έρως είνε σαν τόν πυρετό: γεννιέται καί πεθαίνει, χωρίς ή θέλησί μας νά παύη τόν παραμυρδό όνό. (Σ τ ε ν τ ά λ)

—Ο πραγματικός έρως μ' ένα κάνει νά συλλογίζαστε τόν θάνατο συχνά, εύκολα, χωρίς τρέμο, σαν τό μόνο νόημα, μέ τό όποιον θα μπορούσαμε νά ξεπεράσουμε ένα σάσο εύτυχές... (Σ τ ε ν τ ά λ)

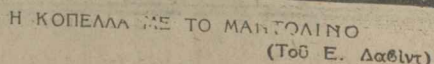
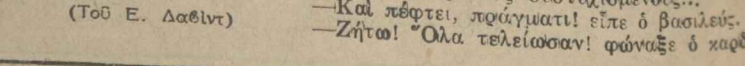
—'Όσο περισσότερο άρέσει μ' ένα γυναίκα σ' έλιν τόν κόσμο, τόσο λιγότερο άρέσει σέ ένα νά μοναχί. (Ο υ γ κ ή)

—Όποιος έρωτεύεται πετά, τρέχει καί βόσκεται στη χαρά. Νοιώθει τόν έαυτόν τόν ελεύθερο... Τίποτε δέν τόν συγκρατεί. Άναι βία γιά όλα... (Λ ο ν ε Ρ ι σ ε λ ι ε)

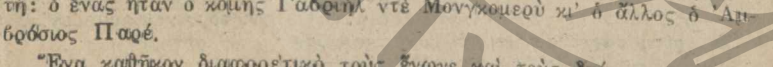
—Ο έρως είνε δραστήριος, εικονική, θαύματος, χαρούμενος καί ευχάριτος. Είνε δυνατός, ύπομο-νητικός, φρόνιμος καί πιστός. (Λ α ρ ε ν ν α ι)

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

... πενήντα ἀπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Οὐγενότων — εἰ
δεκάξη κόμητες καὶ ἑπτὰ μαρκήσιοι — καταδικά-

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΜΥΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Ένα διασκεδαστικό άρθρο της Ντιάνας Βύνυαπντ, του γνωστού «αστέρος» της «Φόξ-Φίλμ» για τις ιδιοτροπίες των συναδέλφων της).

ΑΘΕ «αστέρας» που σέβεται την αξιοπρέπεια του και τη φήμη του, έχει το ιδιαίτερο μυστικό. «Αν η ιδιοτροπία αυτή δεν είναι επιθυμητή, φροντίζει πάντα να την αποκηρύξει με τον πιο εύκολο τρόπο... Δεν είναι δύσκολο να κάνει κανείς τον ένοχο... Η δική μου όμως ιδιοτροπία, σπεύδω να σας το δηλώσω, είναι ριζωμένη μέσα μου από την ημέρα που γεννήθηκα. Μόλις άνοιξα τα μάτια μου, ο κόσμος παρουσιάστηκε μπροστά μου σαν ένα άσπερτο-άσπερτο θέμα... από εκείνη τη στιγμή δεν έπαυα πια να τον κυττάω, να τον εξετάζω, να τον προσέχω, να τον μελετώ... Βλέπετε λοιπόν ότι η ιδιοτροπία που έχω σήμερα να παρατηρώ με περιέργεια τις φίλες ή τους φίλους μου κι' εγώ τον κόσμο, είναι μια πολύ παλιά... μακριά... Μην νομίζετε όμως ότι είναι μια απλή γυναικεία περιέργεια. «Όχι! Είμαι πάντα μια έρμηνευτική ματιά κι' εγώ τον κόσμο μπροστά μου, γιατί αγαπώ με πάθος την... ψυχολογία! Προσέχω πως κινείται, πως μιλάει, πως κινείται, τι διαβάζει κι' από τις παρατηρήσεις μου αυτές καταλαβαίνω το χαρακτήρα του. Αυτή η μέθοδος μου είναι αλάνθαστη. Έχω κάνει αναρίθμητες παρατηρήσεις στους «αστέρες» του Χόλλυγουντ και καταλαβαίνω σήμερα να πιστεύω ότι ξέρω καλύτερα απ' αυτούς το χαρακτήρα τους. Μπορώ να σας φέρω άπειρα παραδείγματα. «Από ποιό θέλετε να αρχίσω;» «Ας αρχίσουμε από το πιο απλό, από το πιο πρόσφατο. Ας δούμε πως διαβάζουν οι «αστέρες» την έρμηνεία τους...

Η Τζέιν Κράουφορντ διαβάζει την έρμηνεία της κάθε απόγευμα, στο σπίτι. Την ανοίγει άσπρη, με κάποια αδιαφορία και φέρνει πρώτα μια ματιά στη σελίδα της υόδας. Κυττάει τα τελευταία ευρωπαϊκά μοντέλα, τα σχολιάζει, λέει τι δεν της άρεσε και πως θα ήθελε να ήταν αυτή ή εκείνη ή τουλάχιστον και, τέλος, προσέχει κάποιον περισσότερο στα πρόσωπα που θα φορέσουν ύστερα από λίγο, για να είναι βέβαιη ότι τα χρώματα που θα διαλέξει για τις τουαλέτες της δεν θα τα φορέσει πριν απ' αυτήν κανένας άλλος αστέρας. Έπειτα, με την ίδια αδιαφορία, γυρίζει τις σελίδες και διαβάζει την κομική κήρυξη.

Από το μικρό παραδείγμα νομίζετε ότι δεν είναι άρεστο για να έλκεται την κομική κήρυξη της Τζέιν Κράουφορντ; Μάλλον είναι παρρησιαστικό κι' αντίπαλο της Γραφίας Γκράουμ είναι υπερβολικά κοкетτα και συνόμο...

Η Ντιάνα Βύνυαπντ

Ο Ουάλλας Μπέρνι ανοίγει άπρόσδοκα την έρμηνεία και διαβάζει άμεσως τα αεροπορικά νέα. Αφροσύνηται στη μελέτη της περιγραφής κάθε καινούριου κράντ κι' έπειτα ξεσπάει τις κρίσεις του για το και με νεύρικο κίνημα σαν να μιλάει με τον συνομιλητή του. Ο Ουάλλας Μπέρνι, σάς πληροκορώ, αν δεν το ξέρετε, ότι είναι ο καλύτερος πλότος του Χόλλυγουντ...

Ο Τζόν Τζάμπερτ διαβάζει κάθε πρωί όλες τις μεγάλες έρμηνείες της Καλλιόπας. Τι νομίζετε όμως ότι προσέχει; Ενδιαφέρεται πάντα να μάθει τι γίνεται έξω από το Χόλλυγουντ, σε άλλα κινηματογραφικά «στούντιο» της Ειρώτης. Προσέχει κάθε καινούριο κινηματογράφο που δεν έφτασε ακόμα στο Χόλλυγουντ. Η πιο μεγάλη τάρα διασκεδασίας του είναι να κάνει διάφορα προγνωστικά: «Βλέπετε αυτόν, λέει στους φίλους του δείχνοντας τη φωτογραφία του τότε ή του δεινά «αστέρος» της Ειρώτης, αυτός μέσα σε τσόν καιρό θα βρεθείται εδώ». Και, με την αλήθεια, ο Τζόν Τζάμπερτ δεν γελιέται σκεδόν ποτέ του. Έχει ένα αξιοθαύμαστο ταλέντο μάγου!

Ο Ραμόν Νοβάρο, αφού διαβάσει πρώτα την ισπανική έρμηνεία του Λος Άντζελες, καταβροχθίζει κάθε άρθρο για τη μουσική κι' έπειτα προσέχει μια προς μια όλες τις άγγελιες των συναυλιών. Συμπέρασμα: Ο Ραμόν Νοβάρο αν δεν γινόταν «αστέρας» του κινηματογράφου, θα γινόταν μεγάλος μουσικός...

Η Νόμα Σπέρ διαβάζει πάντα την έρμηνεία της το μεσημέρι, μετά το φαγητό. Βεβαίως πως την ενδιαφέρει δεν είναι ούτε η πολιτική, ούτε η κομική κήρυξη. Είναι το Χρηματιστήριο! Η ματιά της θα πέση άμεσως στο δελτίο του Χρηματιστηρίου. Θα δηλώσει τις τιμές του συναλλάγματος κι' έπειτα θ' αφοσιωθεί στη μελέτη του δελτίου Διακιμάνσεως των μετοχών... Δεν περιμένετε τώρα να σας πω

εγώ ότι η αίσθησή Νόμα είναι η πιο καταπληκτική επαγγελματίας του Χόλλυγουντ. Θα το ξέρετε...

Ο Γκάρι Κούπερ είναι μαγικός αναγνώστης των ταξιδιωτικών περιγραφών. Διαβάζει πάντα μ' εξαιρετική ευχαρίστηση τις απομνημονεύσεις που στέλνουν οι περιηγητές συντάκτες των έρμηνειών και ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον «αστέρα» της... γεωγραφία. Μπορεί να σας πω άμεσως σε ποιο μέρος άρχιωσε βρίσκεται μια πόλις που έσείς την άουτε για πρώτη φορά και που μαθαίνετε ότι είναι στη Μασζουρία ή στο Τράνσβαλ! Ο Γκάρι Κούπερ είναι γνωστό ότι λατρεύει τα ταξίδια και ζηλεύει τρομερά τους εξερευνητές...

Η Μάριτ, Ήθας θα κυττάει άμεσως στην πρώτη έρμηνεία που θα βρει μπροστά της τη στήλη ή την σελίδα της νοικοκυράς. Μ' αυτό τον τρόπο έχει μόνιμη άπειρα πράγματα για την κομική και ξέρει να σας φτιάξει τα πιο όμορφα και τα πιο περίεργα γλυκά. Έχει ένα εκπληκτικό ταλέντο... μαγειρικής! Κι' όμως είναι τόσο χαριτωμένη, τόσο νόστιμη, τόσο άφρητη, ώστε νομίζετε κανείς ότι μια γυναίκα δεν θα μπορούσε να ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο παρά μόνο για μεταξωτά άρσενια και για φρυγανιές...

Ο Τζόν Μπάροουρ δείχνει πάντα μεγάλη περιφρόνηση για τα πολιτικά νέα και δεν διαβάζει παρά μόνο ό,τι άφορα τον Πάτριον της Ουάλλας και την άνδρική μούδα. Είναι ο «αδελφότης» της κομικής στο Χόλλυγουντ και, μολονότι παντρεμένος, εξακολουθεί να διατηρείται ως δανδής... Ο Πρίγκιπ της Ουάλλας είναι κι' αυτόν ο «φασίστες» του Σιν και γι' αυτό προσέχει πάντα κάθε καινούριο «ερεσών» του... Όταν, έδω και λίγο καιρό, ο διάδοχος του άρχι-κού θρόνου «ελάσσο» ένα κοστούμι του γκόλφ με μαύρα και άσπρα τετράγωνα, ο πρώτος που φρόσεσε στην Άμερική παφίκο κοστούμι ήταν ο Τζόν Μπάροουρ!

Ο Κλάρι Γκάμπλ διαβάζει την έρμηνεία του στο «στούντιο», όταν του μένει καιρός. Μά δεν τον ενδιαφέρει καμιά άλλη σελίδα εκτός από τη σελίδα των σπό. Είναι μαγικός λάτρης της ποδοσφαίρου και του ορέγκου και ξέρει πάντα να σας πληροφορήσει για την τελευταία σύνθεσι των καλύτερων ποδοσφαιρικών ομάδων της Άμερικής. Ο ίδιος όπτος δεν παύει ποδόσφαιρο. Προτιμά το μπαλόνι-μπαλόνι κι' αν δεν ήταν κινηματογραφικός «αστέρας» από τον μεγέθους, θα ήθελε να είναι... Μπάου Ρουθ, δηλαδή σφαίρα-βλήτης του μπαλόνι-μπαλόνι...

Ο Φίλιπ Χόλμς διαβάζει πάντα την έρμηνεία του με μια θρησκευτική, θα έλεγε κανείς, ευλάβεια. Και ξέρετε τι τον ενδιαφέρει; Η διεθνής πολιτική! Καταρρέει να σας πω την πολιτική κατάσταση όλων των κρατών της Ειρώς. Αν ήξερε να ξεμπερδεύει αυτό το πάθος του για την πολιτική πηρικό της πολιτικής ή της διπλωματίας...

Ο Γουόλτερ Χούστον, ο περίφημος Άμερικανός ηθοποιός της πρόας που «γνωρίζετε» σήμερα στο Χόλλυγουντ διάφορες ταινίες, δεν διαβάζει από μια έρμηνεία τίποτ' άλλο παρά μόνο το Μετεωρολογικό Δελτίο! Τον ενδιαφέρει πάντα τι καιρό θα κάνει την άλλη ημέρα. Κι' γιατί διασκεδάζει από την πιο πάθος της μετεωρολογίας, αλλά με τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο τα προγνωστικά του μετεωρολογιστή χαίρεται με την δυστυχία των άλλων... Κατά βάθος όμως είναι άσπρος σαν ένα μικρό παιδί...

«Όσο για τον μικροί Τζάιν Κούπερ, ο διάσημος αυτός λιλιπούτειος «αστέρας» διαβάζει απλήτως την κομική σελίδα μιας έρμηνειας προσεχτικά και τις γελοιογραφίες, τις άπειρες χόβι είναι άφρητη τόσο μικρός, ώστε αναγκάζομαι να δηλώσω ότι ο χαρακτήρας του είναι... άχαρταχτιστος!»

Θέλετε να σας φέρω κι' άλλα παραδείγματα; Μου είναι πολύ εύκολο. Ας ριξουμε τώρα μια ματιά στους «αστέρες» όταν αναπαύονται στο «στούντιο».

Η Τζέιν Κράουφορντ διαβάζει μια ανατακτική χαμηλή ποίηση... * * *

Ο Ραμόν Νοβάρο, αφού διαβάσει πρώτα την ισπανική έρμηνεία του Λος Άντζελες, καταβροχθίζει κάθε άρθρο για τη μουσική κι' έπειτα προσέχει μια προς μια όλες τις άγγελιες των συναυλιών. Συμπέρασμα: Ο Ραμόν Νοβάρο αν δεν γινόταν «αστέρας» του κινηματογράφου, θα γινόταν μεγάλος μουσικός...

Η Νόμα Σπέρ διαβάζει πάντα την έρμηνεία της το μεσημέρι, μετά το φαγητό. Βεβαίως πως την ενδιαφέρει δεν είναι ούτε η πολιτική, ούτε η κομική κήρυξη. Είναι το Χρηματιστήριο! Η ματιά της θα πέση άμεσως στο δελτίο του Χρηματιστηρίου. Θα δηλώσει τις τιμές του συναλλάγματος κι' έπειτα θ' αφοσιωθεί στη μελέτη του δελτίου Διακιμάνσεως των μετοχών... Δεν περιμένετε τώρα να σας πω

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Άφρου με τη δική σου ξηρα ξωλή, άφρου σμά σου εύτερη σιγμές να μένω και ήμα της ψυχής σου τη γλυκειά πνοή πούνα σά μύρο μέσα στη σιά κομμένο...

Άφρου άουσα τα χείλη σου να μού μιλούν τα λόγια που σικρποσαν μέσα στην καρδιά μου, άφρου να κλαίνε είδα και να μού γελούν τα μάτια και το στόμα σου μπρός στα δικά μου.

Και στην απελπισμένη μου είδα κεραλή να λάμψη άρχινα του άστρου σου κορυφή για μένα, κι' είδα στη λάμψη της ζωής μου τη θολή να πέσουν ορδά από τις μέρες σου κομμένα...

Μπορώ να πω στο Χρόνο τώρα τον ταχύ: —Πέρανα και φύγει... φύγει μακριά από μένα. Έχω λουλούδι άμωρανο μέσ' στην ψυχή, φύγει με τα λουλούδια σου τα μαρμελά...

Δεν θα μού χύσης ούτε μιά στολαγματιά απ' το νερό που μου άρεσε ξωλή στα στήθη. Περότερη απ' τη στόχη σου κρατώ φωτιά, κι' έρωτα δυνατότερον απ' τη δική σου λήθη.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(Του ENRIE DE REGNIER)

Είν' έτσι ώραία άπότη η δύση, των δέντρων καθώς πορφύρανε το χροσό, πού λές ή μέρα που πάει να σβύση, το θάνατο της κάνει έπίσημο κι' άργό.

Το σούφριτο στά ορδά πάνω, είν' έτσι διάφανα, ήσυχο, γλυκό, πού δεν έλκεισαν όλα και το χέρι βάνω, και κόφτω ένα για σένα, ορδό άγνό.

Έτσι τα φύλλα σιγαλά θροούνε τόνα με τ' άλλο ή όλα μαζί, άπου δεν ξέρω αν τα χείλη σου γελούνε, ή αν το δάσος τρέμει στη σιγή.

Το ποταμάκι στο λειβάδι τρέχει, έτσι γλυκά-γλυκά, πού λές, των καλαμών τα γαλαζοκίττα πώς βόσχει, ή πώς έπ' από άγαστη κλαίει.

Κι' ή νύχτα ή σκοτεινή, νά, κατεβαίνει, χρυσή, μετάξινη απ' τα βάθη της σιωπής: κι' έτσι άάμα το φθινόπωρο έστραίνει, πού θα μπορούσες και γυμνή να κομμάτι.

STANCES

(Του JEAN MOREAS)

Λοιπόν θ' άνθίσαι, ο πρόσχαρο άνθίσαι, ξανά! Νά, κλονόγερναι τοξοτά και με το θροούμ των, τα δέντρα —φύλλες πιστά των θλιβερών μηνιάνων— πέρα τα κοιμητήρια γιομίζουν, τα ποτάμια...

Δέντρα, προσκοντύστε τα δανάτα κλαριά σας! τότε πού θάω ή μορφή μ' άγρια νοτιά μ' όρη, θα πάρη το χρυσάφι της απ' τα νερόφύλλα σας, για να μπορούσε πιο άμορφη και κείνη να γενή.

O APIMAN

(Του ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

...Του άνοίγουν δρόμο από βράδυ τα στήνερα, το κίμα, και σκίπτο ορεόσπυλάτα στα χέρια του κρατεί. Σκάβει ή ματιά του, ηαααα, στη γή κι' άπ'όνα μνήμα— σ' άνέμους κι' άστροπόδοντα τη νύχτα κερατεί.

Φυσάει κι' ή θάλασσα βογγάει και τρίζει σαν καμίν, ξαναπαύσει κι' άπ'όνοιο του δίνει ή άστραπή. Τό σκότος σ' ένα βλάμμα του, τον ήλιο καταλαίει σάν περτατεί, απ' τα δάμια ραγίζεται κι' ή γή.

Όπου γυρίσει όπου σπάθι, το θάνατο σκαρτίζει, γι' αυτόν οι βόγγοι, οι σκεναμμοί γλυκερά είνε μορφή μ' ένα λαφρό του φθιμιά, το Σύμπαν μωδενίσει και σέ παλάτια παύνα, σ'όν Άδη κατοικεί.

(Άνεκδοτος μεταφ. Γ. ΣΗΜΗΡΕΤΗ)

να κλάσει κοντά σ' ένα γραμμόφωνο και κλείνοντας τα μάτια, ξεκολλάται, άκούγοντας τ' άγαπημένα της κομμάτια.

Ο Νιλς Άστερ, μόλις βρή λίγο διαθέσιμο καιρό, βγαίνει από το «στούντιο» και πηγαίνει να κάνει ένα μικρό περίπατο στον καθαρό αέρα. Βλέπετε ότι ξεκουράζεται μ' ένα πρωτότυπο και πολύ υγιεινό τρόπο...

Ο Ραμόν Νοβάρο άποτακείται μόνος του σε μιά γωνιά, κλάσει μπροστά σ' ένα τραπέζι και βγάζει από την τσέπη του την άμνηστική του τράπουλα! Ξεκουράζεται λοιπόν κάνοντας τη μιά ύστερα από την άλλη αναρίθμητες πασιέντσες...

Ο Λιονέλ Μπάροουρ κλάσει όπου βρει και διαβάζει την έρμηνεία του. Όταν όμως άντληθεί ότι δεν τον κυττάει κανείς, βγάζει τη καρτέ του κι' άρχίζει να κάνει διάφορους λογαριασμούς.

Ο Τζόν Τζάμπερτ, όταν τελειώσει το «γυμνάσιο» μιάς σιγής, δεν μπορεί να μείνει ούτε μιά στιγμή άκίνητος. Τσιγγουρίζει έδω κι' έκει κι' περιμένει αντίποινα τότε θα τον ξανακαλέση ο σκηνοθέτης του...

Ο Κλάρι Γκάμπλ λατρεύει την πάτα του. Κλάσει άναστακτικά σε μιά ψάθνη πολυθρόνα και βυθίζεται μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού. Είν' ο πιο ασυπόλητος κι' ο πιο ήσυχος «αστέρας» κι' ότως διατεί, ξέρει να ξεκουράζεται καλύτερα απ' όλους...

Η Νόμα Σπέρ στήριζει τον άγκώνα της σ' ένα μικρό τραπέζι κι' άρχίζει άτέλειωτες συζητήσεις με τους μηχανικούς και τους βοηθούς του σκηνοθέτη. Βοσκει πάντα να κάνει ένα σκρό παρατηρήσεις, γιατί πάντα δεν μένει ικανοποιημένη από τους άλλους. Έχει τη γνώμη πως κανείς δεν κάνει καλύτερα τη δουλειά του από αυτήν...

Ο Ραμόν Νοβάρο άποτακείται σε μιά ήσυχη γωνιά κι' έπειτα κλάσει την άγαπημένη του κιάρα ή άρχίζει να σφυρηλάτο τραγουδά...

Ο Μάστερ Κήρον ξεκουράζεται κάνοντας μερικές άσκήσεις ισορροπίας. Του άρέσει άκόμη να κάνει τον ταχυδακτυλουργό και διασκεδάζει με τα εκπληκτικά τεχνάσματα του έα τον κόσμο του «στούντιο».

Τέλος, ο μικρός Τζάιν Κούπερ άναστακάνει τους «αστέρες» που ξεκουράζονται, φωνάζοντας ξαφνικά: «Ψηλά τα χέρια και να προτινέουν ένα άδειο περίστροφο, μεγάλο σάν...»

Διηρώστε λοιπόν ότι η ιδιοτροπία μου της ψυχολογίας έινε και ελός από τις πιο διασκεδαστικές, αλλά και τις πιο χρήσιμες. Έχω τόσο έξαστηρή σ' αυτό το «στούντιο», ώστε με την πρώτη ματιά πού θα ρίξω σ'έναν άνθρωπο, μπορώ άμέσως να καταλάβω τον χαρακτήρα του...

ΝΤΙΑΝΑ ΒΥΝΥΑΠΝΤ

ΕΠΟΧΑΙΜΟΙ

ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ό έρως... Τι είναι, λοιπόν, εκείνο που κάνει τόσο δάδριο το πιο όμορφο της άγάτης; Όπως εκείνοι που κάνουν λουλούδια για να τα μυριστύνε πιο καλά, ή βάζουν στον κόρ της κι' εκεί τ' άφινουν να μαρμαώνουν, έτσι κι' είνες κλείνω μέσα στην καρδιά μας τ' άσθενικά πλάσματα που λατρεύουν για να τα ιδούμε να χάνονται ύστερα από τα πελάματα...

Στο πρώτο πάθος της, ή γυναίκα αγαπάει τον έρωσά της. Άπτερα αγαπάει μόνον τον έρωτα. Γιατί ο έρως είναι να τη γυναικα σάν το καλό φρούμα που στρώνει στο σώμα της και της πηγαίνει τόσο όρατα, ώστε να μη θέλη να το βάλει. Αν θέλετε, μπορείτε να εξεταστείτε και θα ιδήτε πως από έτι άληθινό: Στην άρχή ένας μόνον άντρας μπορεί να παρατηρή την καρδιά της, ύστερα όμως προσιμα τον άντρα πηρα, χωρίς να την ενδιαφέρουν τα πρόσωπα.

—Αλλά μωρό!... Τίποτα στην κόσμο δεν είναι πιο δυνατό από την καρδιά —από την καρδιά που μπορεί να αυτοσυντηρητή. Εδντισμώμεν, προσεδαμώμεν εκείνους, των όποιων ή καρδιά —το εγγενέστερο άργανο του ανθρώπινου σώματος— συντηρείται στην πρώτη πείση. Απ'ότι ταύλαστον δεν θρίστανται την καταπλακτική πείση των χρόνων, όταν ή μιά μέρα διαδέχεται μονότονα την άλλη, σωρίζοντας στην ψυχή τους πόνους εκείνους, πού ο άνθρωπος άρείλει να ύποφέρει σιωπηλά. Γιατί αυτό είναι το πιο άλλάστο αξίωμα της ζωής: Νά ό,τι τις όλές της βαθύτερα μέσα σε κείνους πού μ' όλη τους την καρδιά έπιθυμούν το θάνατο.

—Κι' όμως πάντοτε θα ύπαρχουν ποιητά. Άν και ή δόξα δεν είναι ένας κανός, όμως ο κανός αυτός είναι όμοιο θάμαμα για τον άνθρωπο και το άνησιν. Απ'ότι πάντοτε να βρή τον πρώτους στίχους, θα ξέρη πάντοτε να βρή εκείνο πού και άλλους έζητούσε. Και έσως τα κίματα σπύζουν τέλος στην άεσρηλιά και δαύλαστο σε άφροσύ, έτσι και τα πάθη άφου φτάσουν στο τελευταίο όριό τους, διαλύονται σε ποίηση.

—Τό δέλητρο καταστρέφεται απ' τον ύπερβολικό έρωσά του.

—Όπως ή στολαγματιάς του νερού τρώνε σιγά-σιγά την πέτρα, πάνω στην όποια πέφτουν συνεχώς, έτσι και τα δάματα της λάπης φθείρον σιγά-σιγά την ψυχής μας.

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΜΑΓΕΙΕΣ

Μία πρωτότυπη μύηση. Τὸ τραγικὸ «ἀνέυθετόν» τοῦ Παρισινοῦ ἐμπόρου Ἀνρὺ Ζαννί. Ἡ κέρση κοῦλας τοῦ μάγου Ζερὸν Λαντιέ. Μία μεσαιωνικὴ «ὕπερθεσις μαγείας». Ἡ ἀπόκριφθ ὁργάνωσις τῶν 13. Πῶς δὲ ἐδολοφονεῖτο εἰκοσι Γάλλοι πολιτικοί, κλπ. κλπ.

ἡμερῶδες μας, τὴν περασμένην ἑβδομάδην ἐδημοσίευσαν με εἰρωνικὰ σχόλια μὴ ἀρετὰ περὶ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος τὴν «ἀπέναντον», ἡ ἑβδομάδην, γὰρ νὰ τὸν ἐξοικονομήσῃ, ἔκανε μᾶλλον σὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Μαρία, ἀπὸ τὰ ὅποια αὐτὴ ἡ τελευταία ἔγινε ὑπερμεγέθης καὶ ἔπεισε ἀρρωστή βαρεὶά σὲ χρεβάτι ἑνα δόκιμο μῆνα.

Ὁ Τσιρῶνης ἀναφέρει ἀκόμα σὲ τὴν μύησίν του, ὅτι σὲ τὸ ὑπόγειον τοῦ σπιτοῦ τοῦ βρεθῆκε ἑνα δῆμα πού περιεχεῖ ὑδράργυρον, σάκχην, κοινὰ ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ ἑβδομάδην εἶχε κῆνη δολοφονία κοινὰ σὲ σχῆμα σταυροῦ, κάρθουνα καὶ κόκκινες κλωστές. Στὴ μύησιν ἀναφέρεται ἀκόμα ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τσιρῶνη, ὅταν ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν ἑβδομάδην γὰρ αὐτὴς τὴς μαγείας τῆς ποῦ ἔκανε σὲ τὴν νύκτα του, ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὰ ἔκανε διὰ αὐτὰ γὰρ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδελφὸν του καὶ γὰρ νὰ ἐπαυλῇ τὴν θέλησιν τῆς!...

Δὲν ἔξοριμε τώρα πὸς θὰ εἴνε τὸ ἀποτελεσμά αὐτῆς τῆς πρωτότυπης μύησης καὶ ἂν προέκυπτε νὰ γίνῃ καμμιὰ «ὀδὴ μαγείας», ὅπως κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔξοριμε εἴνε ὅτι τέτοια σάταν καὶ ἐκδοξίματα μαγισσῶν δὲν ἔξοριμε εἴνε ὅτι τέτοια εἰρωνικὰ σχόλια, γὰρ ἀπὸ αἰεταρὰ παραδειγματὰ βλεῖται ὅτι τὸ ἀποτελεσμά αὐτῆς, τὴς περισσότερες φορὲς, εἴνε ἐνδραστηριότητα...

Μία τέτοια παρόμοια περιπτώσις μαγείας ἀναστάτωσε πέρσι τὸν καλοκαίρι καὶ ἀκριβὲς σὲς ἀρχὲς τοῦ 'Ιουλίου, τὸ Παρίσι. Μία ἡμέρα, σὲ ἀστυνομικὸ τιμῆμα πού βρισκοῦται στὴν ἀρχὴ τοῦ βουλευσίου τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ, παρουσιάσθηκε ἑνα ἑξάκις ἀνδράκος μετὰ τὰ μάτια γεμάτα φῶς, μετὰ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τρέμοντας στασιαστικὰ ἀρχισ νὰ ἑξαορίζῃ:

—Μοῦ ἔχουν κάνει μῆλιν... Εἰμαι χαμένος!... Βοηθήστε με!... Σώστε με!...

Ὁ ἀστυνόμος πῶτεπε στὴν ἀρχὴ τὴν εἶχε νὰ κῆνη με κάποιον τρελλό. Πρὶν ὅμως τὸν στελεῖ σὲ φρενοκομείον, θέλησε νὰ μᾶλλον τὴν ἱστορία του.

Ὁ παρῶντος ἐπισκέπτης του, ὁ ὁποῖος φαινόταν ὅτι ἦταν ἀρετὰ εὐπορῶν, σωρίσθηκε ἀπὸ τὸν μὴ πῶς ποῦ ἔχον ἄρχισ νὰ τοῦ λέη με βραχνῇ καὶ ἀγανακτικῇ φωνῇ:

—Δὲν εἶμαι τρελλός, ὅπως θὰ φαντάζεστε... Αὐτὸ καὶ ἐγὼ γὰρ στὴν ἀρχὴ, μὴ γοῖσσο ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν ἔχω χάσει τὰ λογικὰ μου... Ἀκούστε τί μοῦ συμβαίνει: Ἐδὼ καὶ τρεῖς μῆνες μὲ ἐπεσκέρθη ὁ Ζερὸν Λαντιέ, ἑνας γνωστός μου, ὁ ὁποῖος μοῦ χροστοῦσε δέκα χιλιάδες φράγκα καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσω μὴ καινούργια προδοσία, γὰρ δὲν εἶχε ὁρμήματα νὰ μὲ ἐξορίσθῃ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς με εἶχε ἐξηγῶμαι μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ἄλλες φορὲς καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦ ἀνέφηκε κατηγορηματικά. Ὁ Ζερὸν Λαντιέ τότε, με ἀπειλητικὸ ἔπος, μοῦ φώναξε:

—Θὰ μετανοήσῃς πῶρ γὰρ αὐτὴ τὴν ἄνοιαν... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ!...

Δὲν ἔδωκα καμμιὰ σημασία ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ σὲς φοβέρες του, γὰρ νόμιζα ὅτι ἦσαν λόγια θυμοῦ καὶ τίποτ' ἄλλο... Φαντάζεστε δὲν ἔχον φῶς μου ὅταν, ὑπερὰ ἀπὸ εἰκαστικὰς ὁρὲς ἐννοήσας στὴν καρδίᾳ μου ἑνα κῆλον πόνον σὲν νὰ τὴν τριτοῦσαν με κατὰ... Σαγὰ-σαγὰ οἱ πόνοι μου μεγάλωναν καὶ εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι με κατὰ... ποῖσαν σὲ στήθος μου... Οἰμώδηκα ἀμέσως τὴς φοβέρες τοῦ Ζερὸν Λαντιέ καὶ, τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβον μου, ἔτρεξα νὰ τὸν συναντήσω σὲ τὸ σπίτι του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κἀκεῖ σὲ μὴ ἀπεάντησεν καὶ παλαιὰ σφῆρα σὲ πῆμα πᾶσιμα ἐνὸς σπιτοῦ τῆς δόξου Σαιντ' Ἀντρέ-ντέ. Ἀρ. Ὅταν με εἶδε, λοιπὸν, νὰ παρουσιάζομαι κατὰ τὸν μισοῦ τὸν, ἔστειλε σ' ἑνα σατανικὸ γέλιο καὶ μοῦ φώναξε σατυρικὰ:

—Τώρα πῶρ εἶνε ἀγὰρ!... ἔχει καλὰς ἀποφασιστὴ ἡ τύχη σου!...

Θὰ πεθάνῃς σὲ λίγο ἀπὸ τὰ μάγια μου!...

Καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν μοῦ εἶδε ἀπὸν σ' ἑνα τραπέζι, ἑνα ἀγαλματῆρα ἀπὸ κεῖ πού τὸ εἶχε καρφωμένο σὲ στήθος μετὰ μὴ καμμιὰ βελόνα.

—Αὐτὸ τὸ ἀγαλματῆρα παριστάνει ἑσένα! μοῦ ἐξήγησε ὁ Ζερὸν Λαντιέ.

Τὸ «Κάρφωμα» (Μεσαιωνικὴ γκραβούρα)

τιέ. Δὲν μπορεῖς πῶρ νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ μάγια μου... Θὰ σὲ τρεπῶ στὴν καρδίᾳ μετὰ τὸ ἴδιον μου τὸ χεῖρ, καρφωνόντας τὴν βελόνα ἐκεῖ, ἀκριβέστα, σὲ στήθος τῆς κέρσης κοῦλας πού σὺ μοῦ... ἔστειλε, ἔστειλε πᾶσιμα σ' ἑνα σατανικὸ γέλιο, μὲ ἔστειλε καὶ μὲ ἔστειλε ἔξω ἀπὸ τὴν σφῆρα του.

Ἐνῶς τότε σὲ τὸ σπίτι μου τρομοκρατημένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἑθροῦ μου καὶ πῆρα ἐκεῖνη τὴν νύκτα τὴς πᾶς φοιχτὲς καὶ τὴς πᾶς τρεπῶς ὁρὲς τῆς ζωῆς μου. Κάθε στιγμὴ ἐννοήσας στὴν καρδίᾳ μου ὅτι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ζερὸν Λαντιέ θὰ μοῦ τριτοῦσῃ τὴν καρδίᾳ, ἀπὸ τὴν μὴ στιγμὴν ὅς τὴν ἔβλεπα... Ὡς τώρα προήθηκα νὰ τὸν κατὰ τὴν νύκτα, γὰρ νὰ μὴ θυμῶς περισσότερο... Τώρα πᾶσιμα ὅμως βλέπω ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀνέξω σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ γὰρ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ζωὴν μου σὲ χεῖρα σ' ἑνα... ἀπὸ τὰ μάγια τοῦ Ζερὸν Λαντιέ...

Ὁ ἀστυνόμος, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ «μαγεμένος» ἦταν ἑνας γνωστός Παρισινοῦ ἐμπόρου, ὁ Ἀνρὺ Ζαννί, πῶτεπε σὲ λόγια πᾶσιμα καὶ τὴν ἴδιαν ἡμέρα πῆγε νὰ κῆνη μὴ ἔξοριμα στὴν σφῆρα τοῦ ἀστυνομικοῦ Ζερὸν Λαντιέ. Ἡ πρώτη του δουλειὰ λοιπὸν, πᾶσιμα πῶτεπε ἐκεῖ, ἦταν νὰ πῆρσιν τὴν χειροπῆδη σὲν ἐνδραστηριότητα μᾶλλον καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κέρσης κοῦλας τὴν βελόνα πού προκαλοῦσε τοὺς πόνους σὲ στήθος τοῦ Ἀνρὺ Ζαννί. Ἐπειδὴ, ἔκανε μὴ λεπτομερῆ ἔρευνα σ' ἐκεῖνη τὴν μυστηριώδη κατοικία τοῦ καὶ ἀνακάλυψε ἑνα σωρὸν συγγράμματα μαγείας, καθὼς καὶ διάφορα «ἑνῶμα», ὅπως ὅλως μαυρολογία, ἑξορὲς βαρβάρους, ματωμένα κοινὰ, μυστηριώδη βότανα καὶ ἑνα πᾶσιμα ἀπὸ κέρσης κοῦλας πού παριστάναν γυναῖκες καὶ ἄνδρες...

Ὁ Ζερὸν Λαντιέ, ὅταν ἀνέφηκε στὴν ἀνάγκη, ἀναγκάστηκε νὰ ἀπολογηθῇ ὅτι ἦταν ἑνας «ἐξ ἑπαινετοῦ» καὶ ὅτι ἡ εἰδικότης του ἦταν ὅτι τὸν ἐκάρωμε, δηλαδὴ ἡ δολοφονία ἐνὸς προσώπου ἀπὸ μαγικὴν μετὰ τὸ κῆρυγμα μᾶς βελόνας στὴν καρδίᾳ μᾶς κέρσης κοῦλας πού παριστάνει τὸ θῆμα. Ὁ μάγος ἀπολόγησε ἀκόμα ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατον διὰ γυναικῶν καὶ ἑνὸς νέου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτελέσει τὴν φῶλάν του...

Ἡ ἀνάγκησιν τώρα, καθὼς βλέπετε, βρεθῆκε σὲ δολοφονία θῆμα, γὰρ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου αὐτῶν τῶν τριῶν προσώπων καὶ παρῶσθῃ μόνον στὴν μύησιν τοῦ «μαγεμένου» ἐμπόρου Ἀνρὺ Ζαννί.

Τὸ παρῶντος εἴνε ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ὁ ἀστυνόμος ἔβγαλε τὴν βελόνα ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κοῦλας πού παριστάνει τὸν τρομακτικὸν ἑμπόρον, οἱ πόνοι του ἔπαυσαν ὁ μὲσος καὶ ὁ Ἀνρὺ Ζαννί ἔγινε πᾶσιμα καὶ αὐτὸς πᾶσιμα...

Τὰ ἀρχεῖα τῆς παρισινῆς Ἀστυνομίας εἴνε γεμάτα ἀπὸ παρόμοιες ὑποθέσεις πού ἀρχίζον ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν Μεσαίωνα καὶ συνεχίζονται ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Ἀπὸ ἑνα τέτοιο ἱστορικὸν ἔγγραφο βλέπουμε ὅτι τὴν ἐποχὴν πού ἐδρασκεῖτο στὴ Γαλλία ὁ Λοιδόδεος Χ. συνελήθη μὴ μῆρα ὅς καταραστής ὁ Ἀνγκερὸν ντέ Μαριν, ὁ θησαυροφύλαξ του. Ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐτοῦ, γὰρ ἔστειλε γὰρ αὐτὸν ἑνα εἶδος παιδοποικῆς ἀδυναμίας. Σὲ λίγο ὁ μὲς ἔμπε ἀπὸ τοὺς ἐλθροὺς τοῦ Ἀνγκερὸν ντέ Μαριν, ὅτι ἑνας τρομερὸς νεκρομάντης, ὑπακούοντας τῆς γυναίκας καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀνγκερὸν εἶχε φτιάξει μερικὲς κέρσης κοῦλας πού παριστάναν με καταπληκτικὰ ὁμοιωτὰ τὸν βασιλεῖ, τὸν κόμητα Σαλὸ γνέ Βαλουά καὶ ἄλλους αὐθέντας, γὰρ νὰ πεθῶναι μετὰ μῆρα τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ φιλοκαυμένου Ἀνγκερὸν καὶ νὰ ἐκδικηθῶν ὅλους τοὺς ἐλθροὺς του.

Ἡ κέρσης ἐκεῖνης κοῦλας ἦσαν στυγαγμένες μετὰ τὸν τρόπον, ὅπως ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχαν γίνῃ τὰ μάγια ὁ βασιλεὺς Λοιδόδεος Χ. νατίζον, νὰ λυθῶν καὶ νὰ «ἐξαορίζονται», καταδικασμένοι σ' ἑνα ἄγχο καὶ βέβαιον θάνατον...

Τέτοια ἔγγραφα εἴνε πολυάριθμα σ' ἀρχεῖα τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ τὴν ὑποθέσιν ὅμως τῶν «νεωτέρων» χρόνων, διὰ τὸν 1913 ὁ διευθυντὴς ἐκείνης τῆς ἀστυνομίας ἔγινε τρομοκρατημένη ἀπὸ μὴ παρόμοια ὑποθέσιν ἐγκληματικῆς «ἐκδοξίμας». Μὴ ἡμέρα τὸν 13 «ἐκδοξίμας» πού συνεκτεροῦντοσιν καὶ ἀποτέλεσεν ἑνα σὲ τὸ ὑπόγειον ἐνὸς σπιτοῦ τῆς πύλας Μουτιέ. Ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον ἦταν τὸ ἄντρο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, ἐνὸς μάγου, ὁ ὁποῖος εἶχε φτιάξει

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ

Πρῶτος νὰ ἑξήγησῃς καὶ σοπαῖν, ὅπως πῶτεπε νὰ ἑξήρη καὶ νὰ μᾶλλον, Σάββα μετανοήσας καὶ εἶπε μῆλιν λίγο, ἐνὸς πολλὸ μετνοήσας ἐπειδὴ μῆλιν πολλὸ.

(Δὰ Μ π ο υ γ ι ἔ ρ)

—Εἶμαι κῆρος τῶν λόγων σου, ἐνὸς δὲν τοὺς ἔχεις προσφέρει. Καὶ γίνεσαι σαλῶδες τῶν λόγων σου ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού σου ἔφευγον.

(Α ρ α β ι κ ῆ π α ρ ο ι μ ι α)

—Νὰ μῆλιν λίγο καὶ ν' ἀκούσῃς πολὺ. Νὰ ζυγίσης τρεῖς φορὲς τὰ λόγια πού θὰ πῇς καὶ ἑπτὰ φορὲς ἐκεῖνα πού θὰ γράψῃς. (Βινέ)

—Ὅταν μῆλιν γὰρ ἀνθρώπους πού ἀποσιώζον, λέγε καλὸ γὰρ αὐτοῦ. Κι' ἂν τυχὸν δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀρετὴ γὰρ νὰ τοὺς ἐπαινήσῃς, εἶπε καλὸν γὰρ ἀνθρώπων. (Ρ ο υ σ ὶ)

—Τὰ ἐπαυρήματα πού τὰ λείει καὶ εἶπε μετὰ ἡμεῖς καὶ γλυκὸ τόνον, εἶπε τὰ πῶς πῶς ἀπὸ τὸν.

(Β ο λ τ α ῖ ρ ο ς)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΕΡΕΣΕΙΣ

Ἐάντις πού ἔκανε τὴν καλοσύνην πῶτεπε νὰ σοπαῖν καὶ μόνον ἐάντις πού τὴν δέχτηκε πῶτεπε νὰ μῆλιν.

(Ι σ π α ν ι κ ὸ γ ν ω μ ι κ ὸ)

—Ὅταν παρανοήσῃς ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἴνε ἀγάριστοι, σημαίνει ὅτι τὸ καλὸ τὸ κάνει γὰρ τὸν ἐαυτὸν σου καὶ ὄχι γὰρ ἄλλους. Κι' ὅταν παρανοήσῃς διὰ μὴ ἀγαθοεργία σου πῶτε χαμένη, σημαίνει ὅτι δὲν τὴν ἔδωκας καλὰ.

(Σ ε ν ἔ κ α ς)

—Τὸ καλὸ πού ἔκανε καὶ εἶπε, θὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀρετὴν σου εὐτυχία.

(Ι ν δ ι κ ὸ γ ν ω μ ι κ ὸ)

—Καλὴν εἴνε μὴ καλὴ καλὴ πῶς, παρὰ μὴ καλὴ καλὴ πῶς, (Ὁ λ λ α ν δ ι κ ὸ γ ν ω μ ι κ ὸ)

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ὁ ἀρῶς τῶν φίλων σου θ' αὐξήσῃ ὅταν αἰσθῇ ἡ περικοπὴ σου καὶ ἡ δύναμις σου, γὰρ ὁ φίλος σ' ἐκτιμᾷ ἀνὰ λόγους τοῦ καλοῦ πού κῆρς νὰ τοὺς κῆρς.

(Σ ο π ε ν χ ὸ ς)

—Μὴ δανείζῃς ποτὲ σὲ φίλον. Δῶσε τὸν, ὅτι πᾶσιμα πᾶσιμα σ' ὅτι δὲν θὰ ἑξαορίζῃς.

—Ἄν τὸν ὑποχρεώσῃς νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ αὐτὸ πού δῶσες, ἔστειλε τὴν φίλιν σου.

(Δ ε ο π ἄ ρ ν τ ι)

—Καλὸ σὲν ἐχθρὸν σου γὰρ νὰ γίνῃ φίλος σου. Καὶ καλὸ σὲν φίλον σου γὰρ νὰ διαταρῇ τὴν φίλιν σου.

(Α ο υ κ ι α ν ὸ ς)

—Ὅταν βλέπῃς ἑνα ἄνθρωπον γινῶν καὶ τοῦ δίνεις ἑνα φόρεμα καὶ νύχθ, ἂν τοῦ μῆλιν γὰρ τὸ φόρεμα αὐτό, εἴνε σὲν νὰ τὸν ἐξαορίζῃς.

(Κ ι ν ἔ ρ ι κ ὸ γ ν ω μ ι κ ὸ)

Ὅταν κῆρς κῆρς κοῦλας πού παριστάνει τὴν μεγαλειότητα σου, σημαίνει τὴν Πολιτικὴν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ὁ σκοπὸς, λοιπὸν, τῆς μαγικῆς ὁργάνωσος τῶν 13 ἦταν ἡ δολοφονία μ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδη τρόπο ὅλων τῶν ἐξορῶντων Γάλλων πολιτικῶν!...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὅσους στάθηκε πᾶσιμα τυχερὸς, γὰρ ἀπὸ ἑνα ἐκδοξίμα γράμμα ἀνακάλυψε αὐτὴν τὴν συνομωσίαν καὶ κατάρθωσε νὰ πᾶσιμα τοὺς παρῶντες «ὑπερθεσίς», οἱ ὅποιοι ἀναγκάστηκαν νὰ ἀπολογηθῶν τὴς ἐγκληματικῆς προθέσεως τῶν. Κι' ὅλοι τοὺς κῆρς πᾶσιμα σὲς φίλους τῆς Μουσέτο...

Ἡ δέσπηση, τώρα, ὑποθέσιν, πᾶσιμα ἀξίζει, μὴ τὴν ἀλήθειαν, γὰρ τὴν ἐκδοξίμα καὶ, εἴνε τὰ καταπληκτικὰ παρῶματα μαγείας καὶ ἐκδοξίμας πού εἶχε κάνει σὲ γράμματα τῆς παρισινῆς Ἀστυνομίας ἑνα «ἐκδοξίμα» μάγος, ὁ Ρομπέρ Ροκάς, γὰρ ν' ἀποδείξῃ ὅς ἀληθὴς τὸ μυστηριώδες ἐγκληματῆρα πού προκαλοῦνται μετὰ τὰ μάγια καὶ μετὰ τὸν ἀνέκδοτον.

Ὁ μόνον λοιπὸν ἀπεδείξε μετὰ τὴν παρῶματά του ὅτι ἑνα μάγος μετὰ τὴν βοήθειαν μᾶς κέρσης κοῦλας μπορεῖ νὰ δολοφονήσῃ ἑνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἔκανε καὶ κατὰ καταπληκτικὸν. Φωτογράφησε ἑνα κοινὸν καὶ κατάρθωσε νὰ ποτίζῃ τὸν φωτογραφικὸν φίλον μετὰ τὸ «ἐκδοξίμα» του. Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν τρόπον πού τριτοῦσαν μετὰ τὸν ἑαυτὸν αὐτὸν τὴν πᾶσιν, ὅτι ἑνα σῆμα, ὁ φωτογραφικὸς ἐκδοξίμα σὲ ἴδιον ἀκριβὲς μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἑνα δυνήτορ τῶν παρῶματων ἀπὸ κατὰ... Ὅταν μᾶλλον ὁ Ρομπέρ Ροκάς γοργητοῦσιν μετὰ τὴν μαγικὴν πᾶσιν σὲ μέρος πού ἦταν τὸ χεῖρ τοῦ ἐκδοξίμα, ἐκείνος ἔβγαλε μὴ σπαταλῶν τὴν κατὰ τὸν καὶ τὴν τὴν αἰσθησὶν του. Ὅταν συνήλθε, ὅλοι ὅσοι εἶχαν παρακολουθεῖ τὴν παρῶμα, διεπίστωσαν μετὰ ἀπλήρησιν ὅτι κατὰ ἀπὸ τὴν ἐκδοξίμα τοῦ χεριοῦ του εἶχε τρεῖς κῆρς...

Μὴ πᾶσιμα τὴν παρῶμα, ὁ Ρομπέρ Ροκάς ἀπῆλθε λοιπὸν ἀπὸ τὸ «ἐκδοξίμα» καὶ τὰ μάγια, ὅταν γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους προκινῶν μετὰ μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητες ἰκανότητες, παρῶν γὰρ ἐπᾶσιν καὶ νὰ ἐπαφέρουν τὸν θάνατον.

(Κ ι ν ἔ ρ ι κ ὸ γ ν ω μ ι κ ὸ)

Ὅταν κῆρς κῆρς κοῦλας πού παριστάνει τὴν μεγαλειότητα σου, σημαίνει τὴν Πολιτικὴν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ὁ σκοπὸς, λοιπὸν, τῆς μαγικῆς ὁργάνωσος τῶν 13 ἦταν ἡ δολοφονία μ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδη τρόπο ὅλων τῶν ἐξορῶντων Γάλλων πολιτικῶν!...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὅσους στάθηκε πᾶσιμα τυχερὸς, γὰρ ἀπὸ ἑνα ἐκδοξίμα γράμμα ἀνακάλυψε αὐτὴν τὴν συνομωσίαν καὶ κατάρθωσε νὰ πᾶσιμα τοὺς παρῶντες «ὑπερθεσίς», οἱ ὅποιοι ἀναγκάστηκαν νὰ ἀπολογηθῶν τὴς ἐγκληματικῆς προθέσεως τῶν. Κι' ὅλοι τοὺς κῆρς πᾶσιμα σὲς φίλους τῆς Μουσέτο...

Ἡ δέσπηση, τώρα, ὑποθέσιν, πᾶσιμα ἀξίζει, μὴ τὴν ἀλήθειαν, γὰρ τὴν ἐκδοξίμα καὶ, εἴνε τὰ καταπληκτικὰ παρῶματα μαγείας καὶ ἐκδοξίμας πού εἶχε κάνει σὲ γράμματα τῆς παρισινῆς Ἀστυνομίας ἑνα «ἐκδοξίμα» μάγος, ὁ Ρομπέρ Ροκάς, γὰρ ν' ἀποδείξῃ ὅς ἀληθὴς τὸ μυστηριώδες ἐγκληματῆρα πού προκαλοῦνται μετὰ τὰ μάγια καὶ μετὰ τὸν ἀνέκδοτον.

Ὁ μόνον λοιπὸν ἀπεδείξε μετὰ τὴν παρῶματά του ὅτι ἑνα μάγος μετὰ τὴν βοήθειαν μᾶς κέρσης κοῦλας μπορεῖ νὰ δολοφονήσῃ ἑνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἔκανε καὶ κατὰ καταπληκτικὸν. Φωτογράφησε ἑνα κοινὸν καὶ κατάρθωσε νὰ ποτίζῃ τὸν φωτογραφικὸν φίλον μετὰ τὸ «ἐκδοξίμα» του. Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν τρόπον πού τριτοῦσαν μετὰ τὸν ἑαυτὸν αὐτὸν τὴν πᾶσιν, ὅτι ἑνα σῆμα, ὁ φωτογραφικὸς ἐκδοξίμα σὲ ἴδιον ἀκριβὲς μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἑνα δυνήτορ τῶν παρῶματων ἀπὸ κατὰ... Ὅταν μᾶλλον ὁ Ρομπέρ Ροκάς γοργητοῦσιν μετὰ τὴν μαγικὴν πᾶσιν σὲ μέρος πού ἦταν τὸ χεῖρ τοῦ ἐκδοξίμα, ἐκείνος ἔβγαλε μὴ σπαταλῶν τὴν κατὰ τὸν καὶ τὴν τὴν αἰσθησὶν του. Ὅταν συνήλθε, ὅλοι ὅσοι εἶχαν παρακολουθεῖ τὴν παρῶμα, διεπίστωσαν μετὰ ἀπλήρησιν ὅτι κατὰ ἀπὸ τὴν ἐκδοξίμα τοῦ χεριοῦ του εἶχε τρεῖς κῆρς...

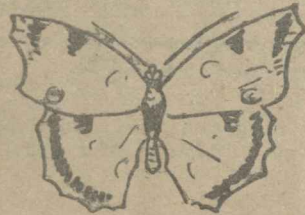
Μὴ πᾶσιμα τὴν παρῶμα, ὁ Ρομπέρ Ροκάς ἀπῆλθε λοιπὸν ἀπὸ τὸ «ἐκδοξίμα» καὶ τὰ μάγια, ὅταν γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους προκινῶν μετὰ μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητες ἰκανότητες, παρῶν γὰρ ἐπᾶσιν καὶ νὰ ἐπαφέρουν τὸν θάνατον.

Ὅταν κῆρς κῆρς κοῦλας πού παριστάνει τὴν μεγαλειότητα σου, σημαίνει τὴν Πολιτικὴν ἐκείνης τῆς ἐποχ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Βγήκε έξω απ' το παρθένο του μ.
—Κοιμήσου, απάντησε ο Ρουλταμπλ.

—'Αδύνατον! φώναξε η Ματρένα. Σχεμάσατε ότι το βρήκαμε κλειστό από μέσα;
—Είνε δυνατά, γιατί κάποιος άλλος, μετά τη φυγή του, τόξε ανά κλεισε πίσω του.

—'Η Ματρένα, κυριευμένη πάλι απ' την αγωνία της, φώναξε:
—'Ω! γιατί να μ' επιδοθείτε να δομήσω έναντιόν του, να ριχτώ πάνω του, την ώρα που άνοιγε την πόρτα... 'Ετσι μόνο θα τον βλέπαμε... 'Ετσι μόνο θα μαθαίναμε!...

—'Οχι... απάντησε ο Ρουλταμπλ. Μόλις άνοιξε τον παρανοήτο θόρο, ο άγνωστος θα έβλεπε την πόρτα. Μια στροφή στο κλειδί και θα μ' έβλεπε για πάντα... γιατί θα τον προειδοποιούσατε έτσι ότι τον έρχομαι αντίληψη. Μά εσείς, κυρία, εσείς, αφήνοντας κλειστή την πόρτα που σας έβλεπε, να την άνοιξε, μ' επιδοθείτε να φτάσω εγκαίρως για να δω.

—Μικρό άθλιο! Πώς, αφού έχετε ότι θαρχόταν, δεν μ' αφήσατε έμμεσα εδω και δεν κατέβηκατε εσείς κάτω για να παραμυθιέστε;
—Γιατί, αν βοσκόνουν έγω κάτω, ο άγνωστος δ' αν θα έρχομαι να δω... Δεν έχω παρόμοιο όταν δεν βρίσκεται κάτω κανείς.

—'Α! Οι άστοχοι Πέτρος και Παύλος άς ενοπληχιστούν μια φτωχή γυναίκα σαν κι εμένα! ελτε άναστενάχοντας ή στρατηγίνα. Τι συλλογίζεσαι λοιπόν;... 'Εγώ δεν συλλογίζομαι πειά τίποτε... Μιλώ... θέλω να τα μάθω όλα, και σ' μόνο τα ξέρεις όλα... 'Ανοιξε το στόμα σου... Σού ξηγάω την αλήθεια... 'Ηταν άπεσταλμένος του Κεντρικού Κομμάτου των Μηνειοτών!...

—Μα κ' αν ήταν αυτό ο μόνος! απάντησε ήσυχα ο Ρουλταμπλ.

—'Εσύ, μικρό μου ντομπού, άρκαίστες να με κάνεις τρελλή!... Τι θέλεις να πής με τα λόγια σου; 'Εμάρα να ήταν αυτό μόνος;

Μά ο Ρουλταμπλ, χωρίς ν' άπάντησε στην ερώτησή της, την ρώτησε:

—Τι έκανατε το ναρκωτικό;

—Το ναρκωτικό... Το ποτήρι του έγγληματος;... Τό έβλεπα στην κίμαρά μου, μ' στο ντουλάμι... Εκεί... Εκεί... Εκεί...

—'Ε, λοιπόν, κυρία, πρέπει να ξαναάτε το ποτήρι του έγγληματος στο μέρος απ' το οποίο το πήρατε...

—'Ε; Έκανε ή Ματρένα μη καταλαβαίνοντας.

—Ναι, πρέπει να ξαναάτε το ποτήρι στο τραπέζι του στρατηγού. Προηγούμενος όμως πρέπει να χύσετε το δηλητήριο σ' ένα φιαλίδιο και να βάλετε στο ποτήρι νέο ναρκωτικό...

—'Έχετε άρα; Τα σκέφτεστε όλα!... 'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

'Αμέσως ή Ματρένα έφερε λαχανιασμένη κοντά του...

έδω;

—'Η Ματρένα έφυγε και ξαναγύρισε έμμεσα από πέντε λεπτά.

—'Ο στρατηγός κοιμάται πάντα, είπε.

—'Εβαλα το ποτήρι στο τραπέζι σε άρκεση όμως άπόσταση, απ' τον, έτσι που αν το χρεαστή ν' άναγκαστή να με φωνάξει.

—Πολύ καλά. Τώρα, σπρώχτε την πόρτα... Κλείστε την! Ήνα να μιλήσουμε...

—Μά αν ξαναγυρίσουν από τη σκάλα της πηροσεσίας;

—'Ακούστε; Νομίζουν πειά ότι ο στρατηγός εινε δηλητηρημένος. Είπε ή πρώτη στιγμή γαλήνης που μπορεί να έχω κανείς από αυτό ούτι ούς...

—Πότε θα πάω να με κάνω ν' άναγκαστώ, μικρό άθλιο!

—'Αν δεν θα μου πής το μυστικό... 'Ο στρατηγός αν το μάθει, θα πείθω, με αίτημα παρό αν έπαυσε το δηλητήριο... Μά τι κάνουμε τρελοπόντιον μ' αυτή τη Νατάσα; Σε ρωτάω εμένα, άθιο μόνον...

—Μά άπολύτως τίποτε...

—Πώς; Τίποτε;

—Θα την προσέξουμε...

—'Α! ναι... ναι...

—Μά θα μ' αφήσετε να την προσέχω έγω μόνον...

—Ναι, ναι, σου το άποσχομαι... 'Εγώ δεν θα την κοιτάω καν πότε... Σου το άποσχομαι... Κάνε ότι θέλεις... Γιατί όμως π' αν γονι, όταν σου μιλήσω για τους μηνειοτάς, μ' είπες: 'Εμάρα ήταν αυτοί μόνος; Νομίζεις λοιπόν ότι ή Νατάσα δεν εινε μ' ανόητος κι' αυτή; Διαβάζει όλα τα βιβλία τους...

—Κυρία, κυρία, εινε ο Ρουλταμπλ, διαρωδής τη Νατάσα σαρμασσε... Μου άποσχεθήκατε ότι δεν θα την έπαιρθε... 'Υποσχέ μου τώρα ότι δεν θα τη σκεφτόσαστε.

Μά ή Ματρένα, αντί να του άπάντησε, τον ξαναρώτησε:

—Γιατί, γιατί είπες: 'Εμάρα να ήταν αυτό μόνος;

—Γιατί άς ήσαν μόνος οι μηνειοτά άνακαταμένοι στην έλπίδα σας, άγαπητή μου κυρία, το πράγμα θα ήταν πολύ απλό ή μάλλον ή ήταν απλό. Νομίζετε λοιπόν πως ένας άγνός μηνειοστής ενδιαφέρεται ν' ούκισ ή βόμβα του μέσα σε μια άνοδοδμή κι' όχι άπουδιστο ή λου; Νομίζετε ότι ή βόμβα θα προκαλούσε λιγότερα άποτέλεσμα σ' ανόητος μ' αυτή; Διαβάζει όλα τα βιβλία τους...

—Ναι, πρέπει να ξαναάτε το ποτήρι στο τραπέζι του στρατηγού. Προηγούμενος όμως πρέπει να χύσετε το δηλητήριο σ' ένα φιαλίδιο και να βάλετε στο ποτήρι νέο ναρκωτικό...

—'Έχετε άρα; Τα σκέφτεστε όλα!... 'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

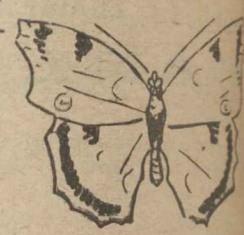
—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε άμέσως

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

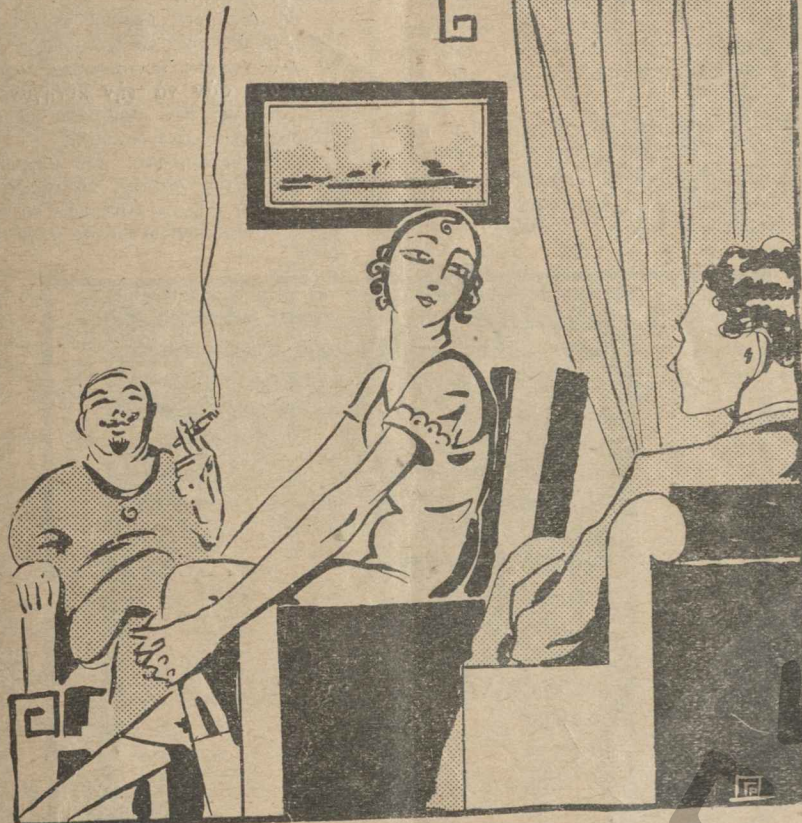
—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Δεν είν' έτσι, κύριε Ρουλταμπλ; ρώτησε ή Νατάσα.

—'Αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην υπομείναι τίποτε και να μωρεθεί να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τη διέκρινε ο Ρουλταμπλ.

—Τότε για ποιο λόγο να του ξαναδώ το ναρκωτικό;

—'Απολύτως, άγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη, ότι αν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνον στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίσω δηλαδή ότι εσείς άπληξ συμπτώσεως δ' αν δηλητηριάστηκε ο στρατηγός και να μην ν' υποψιαστεί την έμμεση άσέτιμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά αν ο στρατηγός ξυπνήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θα του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άρα τι θα κάνετε: Τα πρώτα χύσετε αυτό το άχρηστο και ξεφορμαμένο ναρκωτικό κι' έτσι κανείς δεν θα ξηγή το δικαίωμα να ξαναπιάσει για να ο στρατηγός εξακολουθεί να είναι ήρεμος...

—Ναι, μικρό μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τον βασιλιά Σολομώνα. Και το μυστικό μου με το δηλητήριο τί θα το κάνω;

—Θα μου το φέρετε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ 59, Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Ένα αποκλειστικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, για τις μαρτυρικές διαίτες των καλλένων της εδύνης)

ΑΘΕ κινηματογραφικό συμβόλαιο έχει μια αδιάσπαστη σχέση, την πιο δύσκολη και την πιο ανυπόφορη απ' όλες. Αποφράσσεται άμεσως αν το βάρος του σώματος του δημοφώνου «αστέρος» που το υπέγραψε περάσει τα 58 κιλά...

Αυτός είναι ο βερμίνος νόμος που τρομοκρατεί διαρκώς τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ με το φόβο μιας ανέλεκτης καταδίκης σε θάνατο. Μοιραίος αριθμός για τις καλλιτέχνιδες της εδύνης δεν είναι το 53 αλλά το «59». Όταν η ζυγαριά δείξει ότι το βάρος του σώματος έφτασε τα 59 κιλά, τα πάντα σβύνουν κι' εξαφανίζονται από τα μάτια ενός «αστέρος». Ένα κίλο παραπάνω, χίλια τιποτένια γραμμάρια υδροσερής και ροδαλής σάρκας, παρσώνουν στην ανεπαρκή καταστροφή...

Το συμβόλαιο αναιρείται μόνο του, ή θαυμάσια διαφύσσεται σταμάταται την ίδια στιγμή, το εκτυλιγμένο φως της δέσας σβύνει άμεσα κι' ο «αστέρας» που πάχυνε κατά ένα μόνο κίλο καταδικάζεται στην αφάνεια και στην εξορία από το Χόλλυγουντ...

«Αν ξέρατε πόσο υποφέρουν ή άμορφες «ερασιμάνες» της εδύνης από αυτόν τον μοιραίο αριθμό! Τον βλέπουν παντού μπροστά στα μάτια τους. Οι «αστέρες» τον τρέμουν, όπως ανατριχιάζουν με την ιδέα του θανάτου. Όλη τους η φαινομενικά ευτυχισμένη και φαντασμαγορική ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας καθημερινός αγώνας με στενοχώριες και με άδυνα. Ένα σκοπό έχουν στη ζωή τους: να κηρύσουν το πάχος! Προσπαθούν διαρκώς να βρουν την ζωή τους: να την πιο αλάνθαστη μέθοδο για να μην ξεπεράσουν τα 58 κιλά, αλλά και να μη χάσουν τις «μορφές» γραμμής τους κι' αδυνατίσουν όσο δεν χρειάζονται... Τι κάνουν λοιπόν; Δοκιμάζουν τα πάντα! Από τα πιο τρελλά και κοπιωτικά σπώρ ως το χυμό του αλάτι. Οι «αστέρες» είναι πολύ δυστυχισμένες γυναίκες, γιατί δεν βλέπουν τίποτ' άλλο στα όνειρά τους παρά πλουσιολογία τραπέζια με εκλεκτά φαγητά και λιχουδιές απεριγράπτου απολαύσεως. Είναι υποχρεωμένες όμως να τρέφονται με όνειρα!... Είναι ή μόνες γυναίκες που αδιαφορούν τελείως για τη μαγειρεία.

«Κουράστηκα τόσο πολύ—μωό έλεγε εδώ και λίγο καιρό η Κάθριν Μπουρν, η περφόρμα Γ' ντα-κα-πάρντορ» του Χόλλυγουντ που έχει το ελαστικότερο σώμα απ' όλους τους «αστέρες»—, «όστε κα-ταλαβαίνω πολύ καλά ότι δεν θα μπορούσα ν' αντέξω... Με πιάνουν κάθε τόσο ύστεριες κρίσεις και ξεφύζω μόνη μου σαν τρελή! «Φτάνει! Φτάνει πελά!... Σωβό-γίζουμαι μ' απελπισία δρεκτικά μπα-φάκια, ψητά κινήρια κι' όμορφα γλυκά... Μα δεν μπορώ να δο-μάσω τίποτα απ' όλα αυτά. Απο-λουθώ διαρκώς την αίσθησή δια-τα που μου όρισε ο γιατρός μου. Πίνω διαρκώς χυμούς φρούτων, τρώω όμα χόρτα σαν... ζωο, τρέ-φομαι με γάλα και αυγά και τρώω αντί για ψωμί παξιμάδια!...

«Έπειτα απ' αυτή τη διαίτα, είμαι υποχρεωμένη να κάνω δυό ώρες την ημέρα σπώρ. Χορεύω, πηδάω, κάνω τις πιο εκπληκτικές ακροβατικές ασκήσεις και κολυ-μώ σαν ψάρι μέσα στη στέγνα του κήπου μου... Μόνο μ' αυτό το κα-θημερινό μαρτύριο κατορθώνω να διατηρώ λιγερό το σώμα μου και να συγκρατώ τη φήμη μου στο έ-πος της...»

Το κολύμπι, αλήθεια, είναι ένα

Η θελκτική «Αύρον Βάγ

σπώρ πραγματικά σωτήριο για τους «αστέρες».

«Το περασμένο καλοκαίρι, μου έλεγε η Μπεττι Ντάβις, «όσοι από εμάς που είμαστε στο Μάταιμ μια κοινωνική βύλη για να μπορώ να βρω μια μέρα στη θάλασσα από το πρωί ως το βράδυ. Πρέπει να κερδίσω να ισορροπώ τη ζυγαριά στα 58 κιλά. Αν δείξει λίγο λιγότερο, περσσότερο, χάνω τον ήλιο μου, κι' η ζωή μου τότε γίνεται ανυπόφορη, ώστε δεν βλέπω καμιά άλλη λύση παρά μόνο την αίσθη-νία... Στο Μάταιμ, λοιπόν, βουτώ διαρκώς μέσα στο νερό και με τόσο βγαίνω και ξεκουράζομαι στ' αεροκράση. Αλλοίμονο όμως! Η θάλασσα με κάνει να πεινώ σαν λύκος. Τρέχω, λοιπόν, στη βίλα με με την όρεξη να καταβροχθίσω ένα δολοφόρο κοτόπουλο και τρώω το... πορτοκάλι! Αν πεινώ ακόμη—και πεινώ, Θεέ μου, πεινώ!—πρω-μαί να καταβροχθίσω ως συμπλήρωμα κι' ένα παξιμάδι. Όλη τη μέρα δεν κάνω τίποτ' άλλο παρά να συλλογίζομαι πότε θα φάω το λους ή ώρα του δείπνου, για να μπορέσω ν' απολαύσω μια μικρή νόσια κοτολέττα. Μια μικροδότη κοτολέττα άξιζει για μένα περισ-τερο απ' όλα τα μαργαριτάρια του κόσμου! Νομίζετε λοιπόν ότι μπο-ρεί κανείς να υποφέρει μια τέτοια ζωή;... Θεέ μου!... Πόσο δυσ-τυχισμένη!»

Η Λορέττα Γουόγκ τρέχει όλη την ημέρα να την ποδηλά-τ. Βλέπετε άρα να ξεπροβάλλει από μια γωνία του Μπεττι Ντάβις να χάνεται με ατορπαλία ταχύτητα προς τ' αεροκράση της Σόν Μόνικας σαν να την κινήσαν από πάνω βίαι οι άστρνοιμοι κι' ο Χόλλυγουντ. Δεν συμβαίνει όμως τίποτα τέτοιο... Η Λορέττα Παν-απολούστα κάνει σπώρ!...

«Το ποδήλατο, μου εξομολογείτο, δεν επιτρέπει στο πάχος να μαζευτεί στις γόμπες. Σωλκωρίνει τους μύς των και κάνει δυνατή την γρήγορη τη γρήγορη... Διαρκεί το ποδήλατο, γιατί μ' αυτό βρήκα τη σω-τηρία μου. Ζυγίζω πάντα λιγότερο από πενήντα κιλά κιλά».

Η «Αύρον Βάγ», ένας από τους χαριτωμένους «αστέρες» της εδύνης, όταν ήρθε από την Αγγλία, είχε μια κομψή και λεπτή αίσθηση που την εξήλευνε όλες τις γυναίκες του Χόλλυγουντ. Πρίν περάσει ένας γος καιρός, η «Αύρον Βάγ» έδει-τρούσε ότι έφρουζανε σάν... παξιμά-Μπροστά λοιπόν στον τρώο των 58 κιλών, η «Αγγλίδα ήθοπος» άρχι-να σκληρό κι' ακούραστο αγώνα με τα του πάχους.

«Η αλλαγή του κλίματος, με έλεγε, ήταν για μένα ένας πραγμα-επιρρύτης. Κάθε εβδομάδα... κέρδι-κι' από ένα κίλο κι' απ' αυτό έβλεπα, το πάχος αυτό θα εξακολουθούσε να με μεταμορφώνονταν σε λίγο σ' έναν στυ-νακείο Φάτμα!... Αρχισα λοιπόν με μια τριπλή απελπισία να κάνω δια-σπώρ. Πηδούσα τους φράχτες, συ-κόμουν όρθια με το κεφάλι προς τα κάτω, έδινα δυνατές κολυμπή-σεις από τις σκάλες, έκανα δρόμους ταχύτητας και δρόμους άνοιξης. Παίζα τένις, κρέιτ, γκολφ, μπά-δγκ, πάγκο-πύργος και, τέλος, κατα-ξα να παλεύω μισή ώρα κάθε μέρα. Αυτό το τελευταίο σπώρ μ' έσωσε απ' το πάχος. Η δασκλία μου της πά-μας χειροδύναμη γυναίκα που ήταν άλλοτε πρωταθλήτρια του λδς «Α-τζίλες, μ' έκανε να χάσω μέσα σε τρεις μήνες όλο το περιττό πάχος κι' να αποκτήσω πάλι τη συνηθισμένη σιλουέττα. Είμαι τώρα πολύ επιση-μένη που κατορθώσα να βρω τον τρόπο για να μη παχύνω. Τρώω ό-μ' άρθεσι κι' έπειτα... παλεύω μια ώρα την ημέρα και στέλνω στο βό-λο το περιττό πάχος μου... Ένα το-ιο θαύμα, υπερφανεύομαι ότι μπο-ρώ να καταφέρω να το καταφέρω Χόλλυγουντ!»

«Έσπός όμως από τους «αστέρες» που αγωνίζονται να ν' αδυνατίσουν, υπάρχουν και πολλοί άλλοι που προ-σπαθούν διαρκώς να παχύνουν. Η Μαίρη Πίκφορντ δεν ακολουθεί

αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στα γλυκά. Αποφεύγει κατά δύναμη με σοκολάτα και το συνηθισμένο

«αυτή τη διαίτα, τρώει περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα κι' όμως περσάει ποτέ της.

Το ίδιο σύστημα ακολουθεί κι' η Γκρέτα Γκάρμπο. Τρώει χωρίς να ακολουθεί αίσθησή διαίτα, αποφεύγει όμως πρόχειρη στα γλυκά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΤΟΥΣ!

Ο μαύρος που ήθελε να τον ζωγραφίσουν λευκό! Οι μεγά-λοι άνδρες και το «γνώθι σαυτέν». Ο μεγάλος καύμος του Κικέρωνος. Πώς ο Πετράρχης και ο Τάσος περιφρονούσαν τα ποιητικά τους άριστουργήματα. Η μεγαλύτερη φιλοδο-ξία του Ρισελιέ. Ο Μιχαήλ Άγγελος και η εχθροτική.

Ο Έρρικος Χάινε, σε κάποιο έργο του, αναφέρει την ιστορία ενός μαύρου ηγεμόνος, ο οποίος εξέφρασε κάποτε την επιθυμία του σ' έναν Εύρωπαίο ζωγράφο να τον ζωγραφίσουν λευκό!

«Ο καθένας από μς—προσθέτει συμπερασματικά ο μεγάλος Γερ-μανός ποιητής—μοιάζει συχνά με τον μαύρο εκείνον ηγεμόνα, γιατί προτιμάει να εμφανίζεται στο κοινόν με μορφή και χρώμα πολύ δια-φορετικότερο από εκείνο που πραγματικά έχει. Οι άνθρωποι υποκρι-νονται πάντοτε, θέλοντας να παρουσιαστούν διαφορετικότεροι απ' ό,τι είναι...»

Και πράγματι, το ελάττωμα αυτό είναι τόσο ανθρώπινο, αλλά και τόσο δυνατό, ώστε δεν μπορούσαν να το αποφύγουν ούτε αυτοί που λέ-γονται μεγάλοι άνδρες.

Η ιστορία των γραμμάτων και των τεχνών μς παρέχει άφθονα παραδείγματα από τα οποία αποδεικνύεται ότι είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν άνθρωποι που να έχουν το «γνώθι σαυτέν».

Έτσι συμβαίνει ώστε πολλοί άνθρωποι ν' αγνοούν τις φυσικές κλί-σεις των, τις ικανότητές των, τις όποιες αν καλλιεργούσαν, μπορο-σαν να φθάσουν μια μέρα στην επιτυχία ή και στη δόξα.

Υπάρχουν επίσης άφθονα παραδείγματα με-γάλων ανδρών, που παρεργάζονταν τις πραγματι-κές τους ικανότητες κι' επεδίωκαν πράγματα που ήταν έξω από τον φυσικό προορισμό τους.

Ο Κικέρων, λόγιος χάριν, ο οποίος ήταν σπου-δαίος συγγραφέας και ορίτω μεγαλοφυής, ήθελε να διακρίνεται και ως μεγάλος πολιτικός. Κάθε άλλο όμως ήταν παρά μεγάλος πολιτικός. Ούτε όρισμένες σελές είχε, άλλαζε διαρκώς φρονήμα-τα και πότε ήταν με το κόμμα του Καίσαρος και πότε με του Πομπηίου.

Ο Κικέρων επεχείρησε επίσης να ιππεύσει και ...τον Πήγασσο, αλλά δεν τα κατάφερε. Κι' ο μόνος καύμος της ζωής του ήταν που δεν μπορε-σε να γράφει καλά ποιήματα.

Ο Πετράρχης, πάλι, ο μέγας ποιητής της 'Ιταλίας, περιφρονούσε τα άριστουργήματά του ποιήματα κι' έλεγε πως δεν είχαν καμιά αξία, ενώ αντιθέτως είχε σε μεγάλη εκτίμηση ένα με-τριο «Ποιή Αφροίτης» έργο του, για το οποίο πί-στευε πως θα τον αποθανάτιζε.

Ο μεγάλος επίσης 'Ιταλός ποιητής Τορκουά-τος Τάσος δεν ήταν διόλου ευχαριστημένος από τα έργα του, που είχαν πραγματική ποιητική αξία. Και, ενώ όλος ο κόσμος θαύμαζε και θαυμάζει την «Απελευθερωτική» 'Ιερουσαλήμ, αυτός υπερφανεύονταν για ένα πολύ κατώτερο έργο του, την «Κα-τακτηθείσα 'Ιερουσαλήμ».

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ο μεγάλος αυτός Γάλλος πολιτικός, εξή-λενε τρομερά τον μεγάλο ποιητή Κορνήλιο, γιατί του έσχεζε τη δόξα του ως... ποιητού. Μια μέρα, μάλιστα, έρωτησε τον ποιητή Λε-μαρέ:

—Ποιά νομίζετε ότι είναι η μεγαλύτερη φιλοδοξία μου;

—Μά... το να κάνετε ευτυχισμένη τη Γαλλία! απάντησε ο κόλας ποιητής.

—Πόσο απατάσαι, φίλε μου! απάντησε ο Ρισελιέ. Η μεγαλύτερη λαχτάρα μου είναι να γράψω ποιήματα.

«Όσο κι' αν προσπαθούσε όμως, όσο κι' αν παιδεύονταν, δεν μπο-ρούσε να γράφει ούτε κών μετρία σπουδαία έργα. Κι' ούτε μπορούσε ποτέ να νοιώσει ότι ήταν απ' τη φύση πλασμένος μόνο για την πολιτική.

'Αλλά κι' ο Φρειδερίκος ο Β', ο μέγας βασιλεύς της Πρωσίας, είχε κι' αυτός τη λήθα του. Μια μέρα που ο περίφημος Γάλλος μαθη-ματικός ντ' Αλαμπέρ τον συνηθισμένα για το ενδιαχες για την Πρω-σία τέμα του επάστευτος Σίλεσσου παλίκου, ο αλφόςδης αυτόνρά-τωρ απάντησε:

—Κι' όμως θα προτιμούσα να γράφα την «Αττάλ» του Σατο-δριάντο, παρά που νίκησα στον πόλεμο αυτόν.

Ο Μιχαήλ Άγγελος, πάλι, ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης της Α-ναγεννήσεως, έδωμάζε περισσότερο μια μελέτη του περί «Ομορφικής Τέχνης», από τα έργα του και γλυπτικά του άριστουργήματα.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΔΝΕΜΟ

Τα μεγάλα έργα ούτε κι' αυτοί άσκη οι γίγαντες δεν μπορούν να τα πραγματοποιήσουν χωρίς κόπους και προσπάθειες.

Υπάρχουν εκατομμύρια ανθρώπων, οι οποίοι είναι πρόθυμοι να κάνουν το καλό, αλλά κανείς δεν έχει το θάρρος ν' αρχίσουν πρώτος.

—Η άρρώγτης της καρδιάς καθρεφτίζεται στο πρόσωπο.

—Όσοι το μαρμένο λουλούδι δέχεται τη δροσιά, έτσι κι' η συν-τημένη καρδιά το βάλλισμα της παρηγορίας.

—Ο Γουάλεϊ λέει: «Πρέπει να στέκεστε στην άκρη αυτού του κό-σμου να πετάξετε, έχοντας τα πόδια σας στη γη, τα μάτια σας και την καρδιά σας στον οδρανό».

—Εάν ποτέ ανιλαυθάνει να μορφώσει τον εαυτό του συντελεί στην άνοδο της κοινωνίας περισσότερο από όλους τους ένδοξοι-χους και τους ήθολόγους που φωνακούν ή γροινιάζουν.

(Α β α ρ ε τ)

—Η ετήσια πραγματοποιείται μόνον μέσα στην οικογένεια. Κάθε άλλη προσπάθεια της ετήσιας έξω απ' το σπίτι, αποτελεί ματαιπονία.

(Σ μ α τ λ ε)

—Πολλοί άνθρωποι γίνονται δοῦλοι γιατί δεν έχουν τη δύναμη να αφήνουν εγκαίρως ένα «ήχι».

—Η κοινωνική αναμόρφωση καθυστερεί τρομερά, όταν συμβου-λάμε τους γείτο-νες και έχουμε εν-τός μας συμβουλές-τες τους ταυτούς μας.

(Α λ ε Κ ε ρ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.....

Ρενέ Μασσόν, ο μεγάλος εδσος του βολάν, όπως λένε στη γλώσσα τους οι φιλάθλοι, δούλεψε για τελευταία φορά τη μηχανή του κι' έπειτα, με μια απότομη στροφή κι' ένα δυνατό φρενάρισμα, σταμάτησε στο τέρας και πήδηξε νευρικά από τ' αυτοκίνητο. Άναψε ένα σιγαρέττο κι' έπειτα γύρισε κι' έλεσε στο βοηθό του:

— Φύλαξε πια τη μηχανή, Μαρσέλ... Αυτή ήταν η τελευταία δοκιμή... Βρίσκω ότι η επίταξη είναι καλή κι' έτσι θα καταφέρω να σπάσω το ίδιο μου το ρεκόρ... Δεν ξέρω όμως τί έχω... Είμαι νευρικός αυτές τις ημέρες. Όταν σφίγγω το βολάν, τα χέρια μου τρέμουν... Έχω την ελπίδα όμως ότι θα μπορέσω να τα κερδίσω αύριο κι' ένα σπουδαίο κτούρο... Λοιπόν έχω το νου σου στη μηχανή... Φύλαξέ την καλά... Έγώ τώρα πηγαίω να ησυχάσω λιγάκι.

Κι' ο Ρενέ έβγαλε τη δεριάντη φορεσιά του και την κάσκα του και τράβηξε για το σπίτι του. Πόιν όμως απομακρυνθή από το φερόντομα, έφερε μια ματιά στις άδειες κερσίδες. Αίχιο το απόγευμα θα ήταν γαϊάτες από κούρο... Ο Ρενέ κι' αυτή τη σκέψη ένοιωσε ένα μικρό ανακούφιση... Γιατί άραγε τον βασάνιζε τα νεύρα του; Τι είχε; Από τι υπέφερε αυτός ο σκληρός και ψυχραιμώος κούρσας;

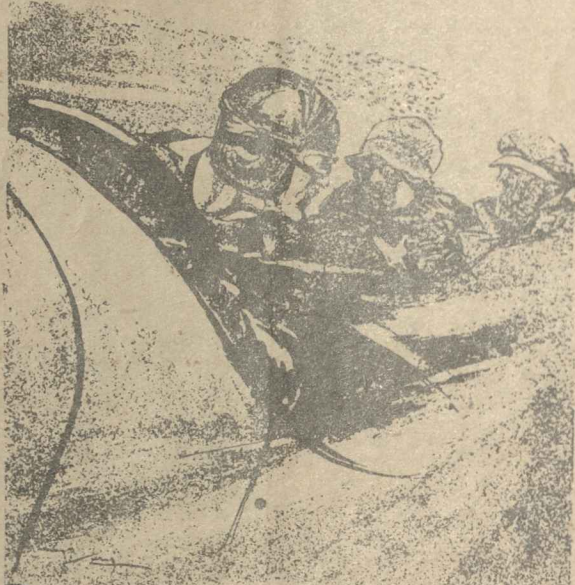
Έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια του το δμορφό και γλυκό πρόσωπο της 'Ελιάνας, της νεαρής γυναίκας του. Αυτήν συλλογιζόταν πάντα κι' αυτήν ένοιωσε αυτό το μικρό πείσμα που έκανε τα νεύρα του να τρέμουν... Είχε καταλάβει εκείνες τις ημέρες ότι η 'Ελιάνα δεν του έδειχνε πια την ίδια τρυφερότητα. Τον κύτταζε με θαυμασμό με τα φωτεινά και παιδικά μάτια της, μα δεν τον αγαπούσε πια, όπως πρώτα... Όταν την έφίγγε στην αγκαλιά του, ο Ρενέ καταλάβαινε ότι δεν ήταν πια δική του... Δεν ένοιωσε πια εκείνη τη θερμή του έρωτος που έδινε σε μια τις δυο ψυχές των έρωτευμένων. Η 'Ελιάνα έκανε ότι εξακολουθούσε να τον αγαπάει... Μα η αλήθεια ήταν άλλη...

Ο Ρενέ όποτε δεν ήταν σιγνησιμένος σε τέτοιες αισθηματικές απογοητεύσεις. Είχε ένα δυνατό και έντονο χαρακτήρα και το άρεσε πάντα να επιβάλει τη θέλησή του ακόμη και στον έρωτα. Τον έπαινε λοιπόν τρελά από τη λύσσα του όταν συλλογιζόταν ότι η 'Ελιάνα, η μεταστρεφόμενη κοίτη με τα ξανθά μαλλιά που ήταν ανάσκαρη σαν τον άφοδ της σματίας, μπορούσε να μη τον αγαπάει πια και να γράνει εύθυμη στην αγκαλιά ενός άλλου...

Τον άλλο, τον άγνωστο της ευτυχίας του, τον ήξερε τώρα από καιρό. Ήταν ο Χάρου Μορβάν, ένας δανδής των κομικών σαλονιών που μόλις αντιμετώπιζε μια γυναίκα νόμιζε ότι θα μπορούσε να την κατακτήσει με την πρώτη ματιά και με το πρώτο χαμόγελο. Ήταν ένας όμορφος και λεπτός νέος κι' ένα μονοτάκι αλά Ντουγκλάς Φαίριμπακς κι' ήξερε να λείη στις γυναίκες ένα σωρό εύθυμες και διασκεδαστικές ιστορίες που τις έκαναν να χρώμονται από τα χείλη του. Όταν ο Χάρου Μορβάν έμπαινε σ' ένα σαλόνι, όλοι οι άνδρες έβλεπαν κι' απομένον σιγά-σιγά μόνοι... Η γυναίκες συγκεντρωνόντουσαν πάντα γύρω του κι' όλες ήθελαν να χορεύουν μαζί του, γιατί ήταν ο καλύτερος κι' ο πιο ακούραστος χορευτής.

Ο Ρενέ στην αρχή, αν και τον αντιπαθούσε, δεν του έδειξε την περιφρόνηση που του επέβαλλαν όλοι οι άλλοι άνδρες, γιατί αυτό το θεωρούσε σαν μια κατεννοια του. Θα ήταν άσπιο να φοβηθεί αυτός, ο εδσος του βολάν, ένα δανδή που δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να μοιράζει χαμόγελα και να διηγείται σαν φευγόντος κομωές ιστορίες. Η 'Ελιάνα τον έλάτρευε κι' ήξερε καλά ότι δεν υπήρχε κι' αυτήν κατένευε άλλος άνδρας. Σιγά-σιγά όμως αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι κι' η γυναίκα του δεν μπορούσε να ξεφύγει από την ισχυρή γοητεία του άμορφου Χάρου. Στην αρχή έβλεπε καθαρά ότι την κοίταζε με περιφρόνηση να συγκαταστή, για να μη παρασυνθί στην αγωνιζόμενη 'Ελιάνα Μορβάν όποτε έδειχνε σ' αυτήν μια υπερβολική τρυφερότητα που έκανε όλες τις άλλες γυναίκες να τη βλέπουν με τον καλύτερο φιλανθρωπία της. Ήταν μάλιστα υπερήφανη που είχε έναν άνδρα σαν τον Ρενέ Μασσόν, τον έβδομο κούρσο στην Ευρώπη, τόσο άμορφο, τόσο χαριτωμένο, τόσο γοητευτικό σαν τον Χάρου Μορβάν! Δίχως λοιπόν να το θέλει κι' εκείνη καταλάβαινε ότι έπεφτε στην αγκαλιά του κι' ότι την άγγιζε που είχε άλλοτε για τον Ρενέ, την πρόσφερε τώρα στον μοιραίο γόητα.

Ο Ρενέ δεν άργησε βέβαια να το καταλάβει, μα υπερήφανος δ.

Γύρισε άξαφνα το κεφάλι του κι' έριξε μια άσπασια ματιά πίσω...

πως ήταν, δεν καταδεχόταν να φανερώσει την παρμηκή 'Ελιάν Μασσόν του όπως ένοιωσε ένα μικρό πείσμα, μα άσπαστη λύση που τον έκανε να σφίγγει το βολάν του αυτοκινήτου σαν να ήταν να το σπάσει... Τι έπρεπε να κάνει; Πώς θα ξαναέβριζε την παρμηκή της άμορφης 'Ελιάνας; Πώς θα έδειχνε την ιπεροχή του μπροστά στο Χάρου Μορβάν...

Είχε περάσει άφθνες νύχτες κόνοντας τις πιο σκληρές ένοχότητες. Τέλος όμως αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, μια ξένη ιδέα που είχε περάσει από το μυαλό του από την πρώτη στιγμή, ήταν η καλύτερη από όλες... Η γυναίκα του τον παρακαλούσε από καιρό να την πάρει μαζί του σ' ένα ταξίδι όταν θα έτρεχε στους αγώνες. Ο Ρενέ λοιπόν, όταν η 'Ελιάνα έκανε λίγες μέρες μπροστά στο Χάρου Μορβάν τον παρακάλεσε να δέχτηκε να ικανοποιήσει την ιδιοτροπία της κι' ένα παρθένο χαμόγελο στά χείλη.

Έκείνη τότε, άπαινο στον ένθουσιασμό της, τον ρώτησε χαριμεν:

— Ρενέ, δεν θα μπορούσες να καλέςης και τον φίλο μας; Ο Χάρου αγαπάει τόσο τον αθλητισμό...

— Ω, σάς εγχαριστώ πολύ, κυρία μου, βιάστητε να της απαντήσει ο Μορβάν. Μα ξέρετε, δεν επιμένω αν είναι δύσκολο...

— Αύριο λοιπόν, έκανε επιπολαιά η 'Ελιάνα. Τι λέτε, αγαπητέ μου; Δεν δεν μου άρεται τίποτα...

Ο εδσος του βολάν άποσχεθηκε και στον Χάρου ότι θα τον πάρει μαζί του και του είπε ότι μπορούσε να καλήσει όλα τα ηρώα της γύρω του, με το ίδιο παρθένο χαμόγελο και με μια λάμψη στα μάτια που έκανε τον άμορφο δανδή κι' ανακούφιση, δίχως να ξέρει κι' αυτός γιατί...

Την άλλη μέρα, λοιπόν, το πρωί, πάλι, πρόκειτο να γίνουν οι αυτοκινητοκούρσες, ο κόσμος είχε γεμίσει τις κερσίδες του εβελοντόμα. Ο ήλιος έκανε την ίση και ασφαλτοστρωμένη επίταξη να λάμψει σαν κρύσταλλο... Όταν όμως οι φιλάθλοι άδαν μια γυναίκα κι' έναν άνδρα να κάθονται στην πίσω θέσι του μεγάλου και όμορφου αυτοκινήτου του Ρενέ Μασσόν, παραξενεύτηκαν, μα δεν πρόφτασαν να σχηματίσουν αυτό το παρθένο περιστατικό, γιατί είχε δοθεί κούλας το σύνθημα της εκκίνησης...

Μόλις άρχισε ο Ρενέ με τ' αυτοκίνητο του στον ίσιο κι' ασφαλτοστρωμένο δρόμο άκουσε πίσω του το ηχηρό γέλιο της επιθάς κι' αλαγρόθυμης γυναίκας του. Από το γέλιο του πάγωσε το αίμα... Τού φάνηκε ότι γελούσε κι' αυτόν κι' ότι μαζί με γελούσε κι' όλος ο κόσμος...

Τα νευρώδη χέρια του τότε έσφιξαν με δύναμη το βολάν και το βλέμμα του σκληρό κι' άγριο καρφώθηκε μπροστά στην επίταξη που άστραφε... Έπειτα, κι' ένα λυσσασμένο πείσμα άρχισε να πατάει πεντάλι της ταχύτητας. Τ' αυτοκίνητο γλίστρηκε μπροστά σαν βολίδα. Κι' ο ίδιος ο Ρενέ, για μια στιγμή, ένοιωσε έναν...

λίγγο, μα τα χέρια του άσπαστητα έστρεβαν το βολάν και τ' αποπαύσε όλο και περισσότερο την εταχότητα και τ' αυτοκίνητο έφρεν. Η πολυήμερη ρεζόμης του εβελοντόμα φαινόταν σαν τωρα σ' αμάτια του σαν μια κόκκινη και κίτρινη λουρίδα που εκμύαζε... Τι τις κερσίδες, ήταν ένα θαμπό δραμα, από όπου δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τίποτα... Ο άερος πάλι μεταμόρφωσε το πρόσωπο κι' έτρεχε σαν τρελλός προς το θάνατο...

Μια φορά, γύρισε άξαφνα το κεφάλι του κι' έριξε μια άσπασια ματιά πίσω του. Είπε τότε δυο κατάχλωμα πρόσωπα με γυαλάτα φόβο. Μ' εκείνη όμως τη γοήτωση ματιά που έριξε ο Ρενέ, οι άνδρες από την έκπληξη του ότι είχε ναυτήσει πια, το έβλεπαν καθαρά. Τον έκτεναν να τη συκοφαντεί και να την λυπηθεί. Η μεταστρεφόμενη κοίτη και σιγνησιότητα, ξεχνούσε τον έρωτα της...

Έκείνος τότε, τρέχοντας τα δόντια του από τη λύσσα, κάρρισε σθερό την ταχύτητα του αυτοκινήτου. Η μηχανή, κι' ένα τρομακτικό παρασυνθί μαζί της και τους τρεις στο βέβαιο θάνατο... Ο Ρενέ δεν έβλεπε μπροστά στα μάτια του τίποτ' άλλο παρά την άσπαστη...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

μεγαλειτέρα συμφωνική χορήγηση για κινηματογραφικό έργο καταρτίστηκε για την μουσική συνοδεία της ταινίας «Η Λευκή Άδελφή», στην οποία παίζουν η Έλλεν Χάις και ο Κλάρε Γκρίνελ.

— Τα βιολιά μόνον ήταν περισσότερα από πενήντα, ανάλογα δε ήταν και τα άλλα μουσικά όργανα. Την χορήγηση διηύθυνε ο Χέρμπερτ Στότχαρτ, ένας από τους μεγαλύτερους συνθέτες και γυνάστο. τέρους μαέστρους της 'Αμερικής.

— Το προσωπικό της εταιρίας «Μέτρο Γκρίνελ» προετοίμασε μια εύχρηστη έκκληση στον Κλάρε Γκρίνελ, όργανο που μια μικρή γιορτή για τα γενέθλιά του. Έτσι, ο...

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

— Η νέα ταινία του Τζών Τζιλμπέρτ διαδοματίζεται ως έπ το...

...αυτήν επί της οδού οδοντοκ... ούς και κατασκευή. Γι' αυτόν... ούς και κατασκευή. Γι' αυτόν... ούς και κατασκευή. Γι' αυτόν...

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

...ο άσπας έφθασε στο στούντιο την ημέρα των γενεθλίων του, τον άδηγιναν σε μια έξοδα ετομασμένη έκπληξη κι' αιν, στην οποία τον περιέμενε ένα μεγαλοπρεπές τω γλυκό από το γάλακμα, έπάνω στο οποίο ήταν γραμμένη η εύχρηστη πρόταση, ύψιστον τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όργανα με τις δυο μανιές του Γκρίνελ: το κινητή και την ακουστική. Μπαζ των άλλων ήταν και μια παλαιά συστήματος χαρμολόγου μηχανή, ένα παιδαίστικο τουρκικό κι' ένα παρασυνθί κεφάλι άρκοφάδας για να το χρησιμοποιήσει ως τρώφοντο ο Γκρίνελ, έδηλσε ότι ποτέ του δεν έφτασε ώραιότερα την ώρα των γενεθλίων του.

ΜΟΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

κόμην, ο πρωταγωνιστής στην ίδια ταινία, είχε έφεδρος άξιωματικός του άμερικανικού ναυτικού. Κι' οι δυο δηλαδή ήρωες βρίσκονται στο στοιχείο τους.

— Για την ταινία του Τζών Τζιλμπέρτ που αναφέραμε παραπάνω, χρησιμοποιήθηκαν περισσότεροι από δυο χιλιάδες τόννοι χάλυβος, οι οποίοι διατέθηκαν αποκλειστικώς και μόνον για την κατασκευή των σκελετών του οδοντοκώστου.

— Μερικές άμερικανικές έφημερίδες άνήγγιζαν τους άρραβώνες της ώρας Έστέλλας Τάιηλορ, της πρώην σύζυγου του πυγμάχου Ντέιβιντ με τον Τζών Βόρμτγουρτον. Η Έστέλλα όμως διέφυγε κατηγορηματικώς την είδηση, λέγοντας:

— Άν σκεφτώ να ξανασταναρετώ, ο μόνος άνδρας που θα θελήσω να πάρω είναι ο πρώην σύζυγός μου!

— Ο Ραμόν Νοβάρο προσέχει ιδιαίτερος την ώρα του φωνή. Καθε φορά που πρόκειται να τραγουδήσει, κάνει εισπνοές άμω για να άνοιξη ο λαιμός του και ύστερα από κάθε τραούδι, τυλίγει προφυλακτικά τον λαιμό του με μια μάλλινη εσάρτα.

— Ο Άλ Τράου έχει ιδιαίτερη άδυναμία σε μια γλώσσα ρεμπουτίλια και τον καλ σε όλες τις ταινίες, στις οποίες παίζει, χρησιμοποιεί πάντοτε την ρεμπουτίλια αυτή.

— Μόνον αυτή με βλεύει! έδήλωσε στο διαμαρτυρόμενο σκηνοθέτη του. Με μεγάλη δε δυσκολία παραδέχθηκε να την στείλουν τουλάχιστον στο καθαριστήριο για να φύγουν τα ίχνη της πολυτεούς χρήσεώς της.

— Η κοινωνομολόγισσα Κλάρα Μπλου παρ' άλλον να είχε προσθέσει έναν ακόμη άνδρα στον κατάλογο των κατά καιρούς συζύγων της, αν δεν τύχαινε ένα απόγευμα να κλείσει το ληξιαρχικό γραφείο γάμων νωρίτερα από την συνηθισμένη ώρα. Ο άτυχης αυτός θνητός ήταν ο Μάικ Σαβάλντι, ο οποίος από έξη έτων είχε έρωτευθεί τόσο τρελά την Κλάρα Μπλου, ώστε ένα απόγευμα την ρώτησε, χωρίς περιστροφές, αν θέλει να γίνει γυναίκα του. Η Κλάρα δέχθηκε πρόθυμα και οι δυο έρωτευμένοι άδελφοί χρονιότη έκίνησαν για το ληξιαρχικό γραφείο για να δηλώσουν τους γάμους των. Για την τύχη τους όμως έφθασαν πολύ αργά! Προ δέκα λεπτών το γραφείο είχε κλείσει.

— Την επομένη είχαν και οι δυο μετανοήσει για την άσπαστη απόφασή τους κι' έτσι αυτοί ο γάμος δεν έγινε ποτέ!

— Ο Έρνστ Τριούξ διηγείται ένα χαριτωμένο άνέκδοτο που του συνέβη όταν έταξε σε μια βολή ταινία κατά την εποχή του πολέμου. Η ταινία αυτή ήταν πολεμικής ύποθεσης και ο Τριούξ είχε οόλο 'Αμερικανούς... λαχών. Ένα μεσημέρι έφινε από το στούντιο για να γευματίσει σ' ένα γειτονικό έστιατόριο και, για να μη χάσει ρήση, δεν έβγαλε τη στολή του.

Στον δρόμο συναντήθηκε ξαφνικά κι' ένα στρατιωτικό άποσπασμα που το άδηγινε ένας νεαρός άνθρωπος.

Ο Τριούξ, φυσικά, παρέλειψε να κάνει στο σχήμα, κι' αυτό έδήλωσε έξαιρετικά τον νεαρό άνθρωπο. Σιγά-σιγά άμέσως τον Τριούξ και τον ρώτησε το θνομά του και το λόγο του.

— Μα δεν είμαι στρατιώτης... έώλησε να διαμαρτυρηθεί ο άποσπας.

— Και τότε πώς περιφέρεσαι κι' αυτή τη στολή;

Προτού ο Τριούξ προηπάσει να δώσει τις άσπαστες έξηγήσεις, ένας θεριώδης λαιμός πετύχθηκε και είπε:

— Κατάσκοπος θα είναι, ο άρχισας!

Αυτό έφθασε για να συλληφθεί ο ήρωας. Ο άνθρωπος άρχισας μάλιστα έτοιμάθηκε να τον στείλει στο φρουραρχείο για να περάσει από στρατοδικείο, όταν για καλή του τύχη έτυχε να διαβάσει εκείνη τη στιγμή ένας γνωστός του, ο οποίος έτρεξε να τον σώσει από την δύσκολη θέση. Μολαταύτα ο άξιωματικός δεν ήθελε κι' άφήσει έλεύθερο τον Τριούξ παρά μόνον όταν τον έβεβαίσε πως, όταν αναλαρεί με στολή, θα χωρετά όλους τους στρατιωτικούς που θα συναντά στον δρόμο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Οι αναρχικοί σε όλη τους τη δράση. Βόμβες, δολοφονίες, εκδικήσεις. Αναρχισμός, ομοτιμωσία και... φιλελευθία. Τα έκτακτα μέτρα του Κράτους. Μία δίκη που μεταβάλλεται σε κωμωδία. Το πνεύμα ενός κατηγορουμένου. Το ...ἀποκαλυπτικό δέμα. κλ.π. κλπ.

Α τέλη του 19ου αιώνα, η κίνηση των αναρχικών στη Γαλλία έφτασε στο αποκορύφω της αιματηρής δράσεώς της. Δεν περνούσε σχεδόν μέρα που να μη γίνονταν και μια τρομακτική απόπειρα από ανθρώπους που πιστεύανε σοβαρά ότι, πετώντας μια βόμβα ο ένας καρενείο γεμάτο φιλήσυχους πολίτες και γυναίκα, εξιτηρούσαν την ιδέα της κοινωνικής ισοτιμίας. Η κοινωνία προσπαθούσε να άμυνε κατά των αναρχικών με τα μέσα που της έδινε ο νόμος: με τα δικαστήρια δηλαδή και με ασυμπτωτικές καταδίκες. Μά η αλλεπάλληλες θανατικές εκδηλώσεις τρομοκρατών είχαν για μοναδικό αποτέλεσμα να φανταζόνταν περισσότερο τους συντρόφους των, να τους κάνουν πιο επιθετικούς...

Οι άστοι ζούσαν τότε μέσα σε ένα τυραννικό έφιαλτη, σε διαρκή φόβο και αγωνία. Οι δικαστήρια σπινών το θεωρούσαν ως ευτύχημα να έχουν μεταξύ των νοικιαζόντων τους κι ένα επαναστάτη, γιατί έτσι ήταν βέβαια ότι δεν διέτρεχαν τον κίνδυνο να τινάζονταν στον αέρα... Υστερα μάλιστα από τη δολοφονία του Προέδρου της Δημοκρατίας Σαντι Καραν, που την ώργάνωσαν και την εξετέλεσαν αναρχικοί, ο τρόμος των πολιτών πήρε μορφή πανικού! Έκ παραλήλου, ο αναρχισμός είχε γίνει πολύ της μόδας. Όλοι οι όνομα της εποχής διέδιδαν δεξιά κι αριστερά με περηφάνεια πως ήταν αναρχικοί, για να προκαλούν όλην συγκινήσεως στις ώρες γυναικείας. Και οι περισσότεροι από τους συγγραφείς της γενιάς εκείνης που άφηναν ένα όνομα στη γαλλική φιλολογία — ο Ανατόλ Φράνς, ο Πωλ Μπουζύ, ο Ουγκό Μωρισώ, ο Γκιζώ, ο Μωρίς Μπαρρές και τόσο άλλοι — άρχισαν τη σταδιοδρομία τους ως συντάκτες αναρχικών εφημερίδων.

Μα η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να βασταεί πολύ. Και η αντίδραση έναντι της αναρχικής κινήσεως ξεσηλώθηκε άγρια και αποκαταστατική — θύον άγριες και αποκαταστατικές ήταν η απόπειρες των τρομοκρατών. Ψηφίστηκαν τότε αλλεπάλληλοι νόμοι κατά των εχθρών της κοινωνίας, νόμοι κατασταλτικοί σε απόλυτα μορφή, που τους έδινε επιπλέον μια πραγματική άνοχη. Όλα τα έντονα των αναρχικών κατεσχέσαν και απογορεύτη η έδοσης νέων εφημερίδων. Και, συγχρόνως, η ιστορία έκανε καθμέρια βρυνες στα κέντρα των επαναστατών, συλλαμβάνοντας κάθε ύποπτο. Η φυλακή ήταν γεμάτη αναρχικούς και η γαλιονία γνώρισε πάλι λαμπρές μέρες δόξης...

Μία μέρα, την 1ην Ιουλίου 1894, μεγάλη δύναμη αστυνομικών, κάνοντας έφοδο σε ένα θέατρο, στο οποίο γινόταν μια διάλεξη από νεαρούς επαναστάτες, συνέλαβε πάνω από διακόσια άτομα, με την κατηγορία ότι σχεδιάζουν να ανατρέψουν, με βόμβες κι έγχρησδα, το κοινωνικό καθεστώς. Την επομένη, όλες οι εφημερίδες δημοσίευσαν κατασταλτικές αποκαλύψεις για τη δράση της κομμοίρας των κοκοποιών, όπως ονόμασαν τους αναρχικούς αυτούς, μεταξύ των οποίων ήταν και διανοούμενοι, και καλλιτέχνες, και λαοπόδες, και κλεπταποδόχοι, και έταρες...

Μα η αντίδραση, από τα δικαστικά αυτά πρόσκαιρα παρεμπέρι στα τακτικά δικαστήρια τριάντα μονάχα, έπειδή για τα υπόλοιπα δεν βρήκε στοιχεία ένοχης. Η αλήθεια είναι πως ούτε και για τους τριάντα πρώτους δεν είχε αποδείξεις. Ωστόσο, δεν μπορούσε να τους αφήσει όλους ελεύθερους.

Και η δίκη των τριάντα αυτών αναρχικών, η οποία άρχισε στις 5 Αυγούστου 1894, παρέμεινε ιστορική στα δικαστικά χρονικά του κόσμου όχι για τις δραματικές σκηνές της — όπως θα είχατε κάθε δικαίωμα να υποθέσετε, λαμβάνοντας ως όπλο σας την εφημερίδα — αλλά για τα αλλεπάλληλα χωμάτα της επιποδία...

Το πιο ενδιαφέρον σημείο της δίκης αυτής είναι ότι από την πρώτη μέρα απέδειξε ότι οι κατηγορούμενοι ήταν άδικοι. Δεν άρνήθηκαν βέβαια και οι ίδιοι ότι πίστευαν στον αναρχισμό. Μα κατέστησαν την κατηγορία ότι έλαβαν μέρος σε τρομοκρατικές εκδηλώσεις. Οι δικαστές, το μόνο που θα έπρεπε να κάνουν, ήταν να αφήσουν ελεύθερους όλους τους τριάντα αναρχικούς. Φοβόντουσαν όμως μήπως έξαγριωθεί η κοινή γνώμη — και, από παντός, δεν ήθελαν να γελιό-

πονηθεί η δικαιοσύνη με την αθώωση των τρομοκρατών κοκοποιών, να τους δώσουν ή έφημερίδες, είχαν γράψει ότι ήταν ανθρωποκτόνοι και ρατα...

Και η δίκη συνεχίστηκε με την καταφανή προσπάθεια των δικαστών να βγάλουν, σώνει και καλά, τους κατηγορούμενους ένοχους. Μα οι αναρχικοί, βέβαια για την τελική αθώωση τους, έδειξαν τους δικαστές, κοροϊδεύοντάς τους αλλεπάλληλα. Άς παρακαλώ, θύσουμε από κοινά την ιστορική αυτή δίκη.

Ο πρόεδρος καλεί σε απόλογία τον Φέλιξ Φενέον, ένα από τους κατηγορούμενους αναρχικούς και συγγραφέα που γνώρισε άρετη δις στην εποχή του, αν και σήμερα είχε λιπομονιμένος.

— Απεδείχθη, του είπε, ότι είχατε στενές φιλίες με το Γερμανό αναρχικό Μπένεραντ Κωμφορμ. Τι έχετε να απαντήσετε σ' αυτό; — Ότι έκανα μαζί του αλλεπάλληλες συζητήσεις για ένα σοβαρό ζήτημα! Αποκρίθηκε απλοήθως ο Φενέον. Και μπορεί να στα να πω ότι συμφωνήσαμε σε όλα τα ζητήματα για τον απόλυτο λόγο ότι... δεν μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Έγώ, δηλαδή, γού γεμισμένα και κείνος δεν καταλαβαίνει ούτε μια λέξη γαλλικά!

Το ακροατήριο ξεκαθίζεται στα γέλια. Μα ο πρόεδρος συνεχίζει: — Ο θεωρητής του σπασιού στον κατέθεσε ότι σ' έπεισεπτόταν στην ανθρωπότητα όλη, κακοτυμμένοι, άνθρωποι ύποπτοι με δυό λόγια... Τι άρνεϊται αυτό;

— Κάθε άλλο! Με τη διαφορά ότι, οι άρχοι αυτοί και κακοτυμμένοι άνθρωποι ήταν... ανένδοτοι ποιητά!

Νέα έκρηξις βλαρότητας στο ακροατήριο. Ο πρόεδρος εκρούει διαμονιώς τον καδυνας και εξακολουθεί το ερωτηματολόγιο:

— Βρίσκανε σπύτι σου ένα σωληνάριο γεμάτο με υδράργυρο...

— Δυστυχώς — τον διακαίει ο κατηγορούμενος — δεν μπορώ να συγχάρη την εστυνονία για την ανακάλυψη της, επειδή το σωληνάριο αυτό βρισκόταν στο γραφείο μου, σε φανερό μέρος...

— Άφρησε τις υπεκφυγές... Θα ξέρεις βέβαια ότι ο υδράργυρος είναι απαραίτητος για την κατασκευή μηχανικών μηχανισμών...

— Ναι, μά εινε εξ ίσου απαραίτητος και για την κατασκευή θερμομέτρων...

— Είπε αλήθεια ότι φιλοξένησε στο σπίτι σου τον αναρχικό Μάτα;

— Μάλιστα... Την απόφαση όμως αυτή την έλαβα όταν βεβαιώθηκα ότι ο Μάτα... τριάντα πολύ λίγο και ότι εινε οίκονομος!

— Γιατί όταν σε ρώτησαν, την ημέρα της συλλήψεώς σου, αν έχεις γνωσμούς με τον Μάτα, άρνήθηκες να απαντήσεις;

— Γιατί ήμουν απασχολημένος με το θέμα των χειροπέδων που είχαν περθεί στα χέρια μου...

Ο πρόεδρος άρχισε να κοκινίζει. Προσπάθησε ωστόσο να κάνει πως δεν άκουσε τα γέλια και τα χάρματα του ακροατηρίου, και υπέβαλε στον τρομοκρατικό αναρχικό και μια άλλη ερώτηση:

— Άρνήθηκες να δώσεις στην άναρχοι πληροφορίες σχετικές με το παρελθόν του Μάτα. Γιατί;

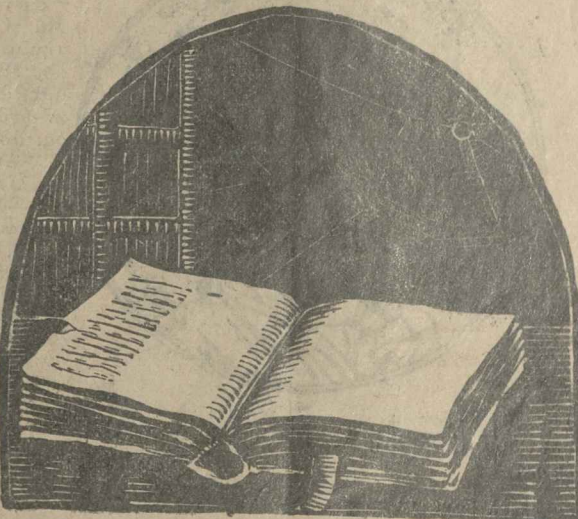
— Γιατί αποφεύγω, κατ' αρχήν, να αποκαλύπτω το παρελθόν των φίλων μου... Την ίδια επιφυλακτικότητα, κύριε πρόεδρε, θα κρατούσα και αν άκόμα μου ζητούσαν πληροφορίες για εμένα!

Τα γέλια που προέκυψε αυτή η απάντηση ήταν τόσο δυνατά, ώστε ο πρόεδρος, κατακόκκινος από θυμό, διέταξε να έξεκασθ η από τη φορά η αθώωση του δικαστηρίου και να συλληφθούν πολλοί ύποπτοι από το ακροατήριο...

Σ' αυτόν τον τόνο συνεχίστη μια αλόκληρη βδομάδα η δίκη αυτή. Και το κοινό, που περίμενε στην άρχη να μάθει φοβερές και τρομακτικές αποκαλύψεις για την αματηρή δράση των αναρχικών, άρχισε να ρισκεί εθιμογραφία.

Στο μεταξύ, οι δικαστές, οι ένοχοι και οι μάρτυρες της κατηγορίας έτασαν κάθε μέρα άνονημα άπειλητικά γράμματα από δικαστήρια σχολία, για να πείσουν το κοινό, ότι οι αναρχικοί ήταν κούφοι, αματωπότες, θηρία άνθρωποι. Μα ο παρισινός λαός, έφρον έξέφρασαν η συντηρητικές έφημερίδες...

Μία μέρα, κατά τη διάρκεια της δίκης, ένας κλητήρας παρουσία-

ΠΕΡΙΤΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω, κύριε Σέρλοκ, είπα αναστενάζοντας η λαίδη. Φαντασθήτε τη θέση μου, αν ο άνδρας μου διάβαζε το γράμμα!

— Λοιπόν, μιλάω, εξακολούθησε ο Σέρλοκ Χόλμς, έχω την αντίληψη ότι ένας άστυνομικός πρέπει να αντιμετωπίζει τις υποθέσεις του, όπως ένας γιατρός με άρρώστια. Άν για ένα άποιοι λόγο, ένας γιατρός δεν πρόλαβε την κρίση με άρρώστια, προσπαθεί να την ξεπεράσει. Και όταν το επιτύχει, δεν λέει εθαυμάζομαι τη χείρα του. Άπεναντίας, έντεινε την προσπάθεια να σταυρώσει τα χέρια του, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

στον να παρακολουθεί βήμα προς βήμα την υποχώρηση της άρρώστιας, για να προλάβει έγκαιρως κάθε υποτροπή, που δεν έινε αντί-

Μόλις έφυγε το άμαξι σας, φάνηκε ο σύζυγός σας κατακίτρινος κι άρχισε να φωνάζει με μανία στο θυμωρό: «Τ' άμαξι μου! Πού έινε λοιπόν τ' άμαξι μου».

Τότε τα κατάλαβα όλα. Ήταν φανερό πια για μένα ότι ο Άρσε σάς άνάγκασε να πάρετε το γράμμα εκείνη τη στιγμή, για να το βρή πάνω σας ο λόρδος, τον οποίο άσφαλώς τον είχε ειδοποιήσει με κανένα άνονημο γράμμα. Έτσι όλα μπορούσαν να εξηγηθούν: Κι ο έξαφρητικός θυμός του λόρδου, επειδή άργούσαν να του φέρον το άμαξι του κι η πληροφορία που ζητούσε για την ώρα που πέρασε από τη στιγμή που έφυγε το δικό σας άμαξι. Βιαζόταν, άπλουστατα, να σας προλάβει για να σας πάρει το γράμμα. Γιατί ίσως να υπέθετε ότι θα το στείλατε μόλις το διαβάσατε.

Όπως καταλαβαίνετε, δεν έπρεπε να χάσω ούτε στιγμή. Ο λόρδος δεν έπρεπε άποσώφριστε να σας πάρει το γράμμα. Σκέφτηκα ότι δεν είχα πια καιρό να σας ειδοποιήσω για τον κίνδυνο και να σας δώσω έξηγήσεις. Ήξερα άκόμα ότι δεν θα με πιστεύατε αν πρόβαλα απότομα μπροστά σας και σάς ζητούσα την άπιστολή. Άνέβηκα τότε πάνω σ' ένα άμαξι κι είπα στον άμαξι να προφύγει τ' άμαξι σας. Στο δρόμο κατέστρωσα ένα σχέδιο, που με την αλήθεια ήταν έξαφρητικά ομοιοκίνητο, μα που συγχρόνως ήταν και το μόνο που μπορούσε να φέρει γρήγορο αποτέλεσμα.

Ο άμαξις μου δεν άργησε να σας φτάσει. Κατέβηκα στην δόμο Ρέγκεντ και στη γωνία Ρέγκεντ. Όσοι συνήντησα το άμαξι σας, έβγαλαν εκείνη τη στιγμή το άμαξις σας, όπως έβγαλανε άργα το άμαξι σας... Το τί γίνεται βρετα, μιλάω, το ξέρετε. Άνοιξα την πόρτα του άμαξις σας και μ' ένα πύθια βοήθηκα κοντά σας. Ήθελα να ενεργήσω έτσι που να μη καταλάβετε ότι ένας έξνος γνώριζε τις σχέσεις σας με τον Άρσε. Γι' αυτό δεν σάς διέταξα να μου παραδώσετε το γράμμα. Άλλά σάς πρότεινα το πιστόλι μου και με το άλλο χέρι μου προσπάθησα να σας άπιάσω μέσα απ' τον κόρφο σας το γράμμα. Μά στάθηκα λίγο άδέξιος, έπιασα μαζί με το γράμμα και το φορεμά σας κι έτσι, χωρίς να το θέλω, σάς άρπαξα και το γαλάζιο διαμάντι. Φυσικά, δεν είχα καιρό να σας δώσω πίσω το κοσμήμα σας. Σκέφτηκα ότι μπορούσα να σας το δώσω και την άλλη μέρα. Άρχει που ο σκοπός μου είχε πετύχει. Αυτό είχε άξια, τα άλλα δεν είχαν για μένα και τόσο σημασία. Και, κατέβηκα από το άμαξι σας, ξανάλεικα την πόρτα και ήρθα έδω.

Στο σημείο αυτό, ο Χόλμς έβγαλε το γράμμα του Άρσε από την τσέπη του και με την άδεια της λαίδης, το πέταξε στο τζακ.

Η λαίδη Λάνα, βλέποντας να καίγεται το γράμμα και να γίνεται στάχτη, είπε:

— Έτσι στάχτη να γίνει και η άνάληψή των άποσώφριτων σχέσεών μου με τον άνθρωπο εκείνο, που δεν έχει ούτε έρω, ούτε δόση.

— Άνταμια τη φωτιά, είπα γελώντας ο Χόλμς, που άσφαλώς θα μολύνθηκε από το γράμμα του Άρσε.

Η Λάνα, γεμάτη ενθουσιασμό, πήρε με τα δυό χέρια της το δικό της χέρι του διάσημου άστυνομικού και σφίγγοντάς το με όλη την δύναμή της, αναλόθηκε σε δάκρυα.

— Λαίδη! Μην κάνετε έτσι!... φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς συγκινημένος από την αθρόοτητα και θερμή εκείνη εκδήλωση ενθουσιασμού της νεαρής λαίδης.

Η Λαίδη Λάνα τραβήχτηκε πάλι πίσω και άρχο σπασίψε τα δάκρυά της, είπε στον Χόλμς, προσπαθώντας με ενθουσιασμό να βλαμμάτα της πάνω του:

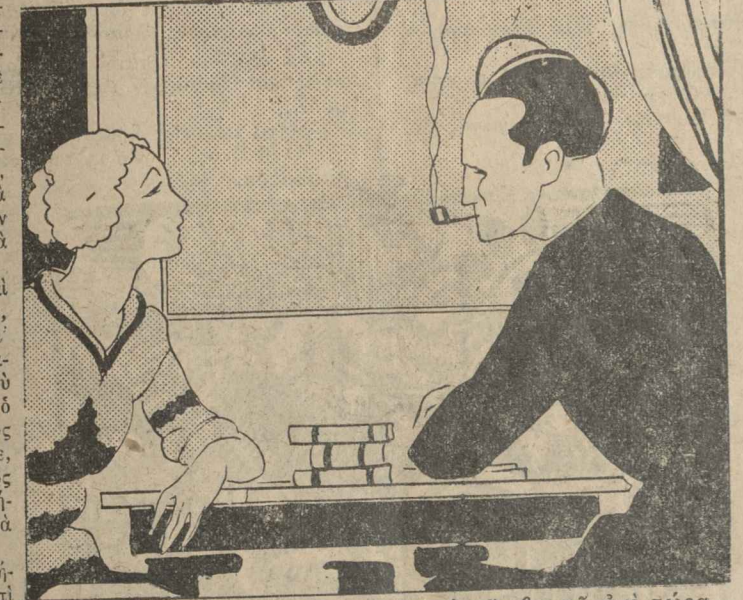
— Κύριε Χόλμς, θα σας ευχαριστώ πάντοτε και πιστεύω να μου δώσετε το δικαίωμα να σας θεωρώ σαν τον πιο καλό φίλο μου, που ή φίλη του θα εινε διαρκώς και άκατάλυτη.

— Μιλάω, απάντησε ο Χόλμς κάνοντας μια παύση, η δήλωσή σας αυτή με τιμώ έξαφρητικά. Και τώρα, επιτρέψτε μου να σας δώσω πίσω το γαλάζιο διαμάντι. Ύστερα, αφού το πάρετε, θα σας οδηγήσω στο γκαρσί σας που σας περιμένει στη γωνία.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά ο Χόλμς, πήγε και στάθηκε μπροστά στο γκαρσί του. Έπειτα, χαθείς τον τραπεζι, εξακολούθησε:

— Βλέπετε, έδω μέσα έξωρημα το γαλάζιο διαμάντι. Βρίσκεται μέσα σε μια κούνη, που μόνο εγώ κι' ο Χόλμς ξέρουμε το μυστικό της. Άν έχετε την καλύτερη, έλάτε κοντά μου για να δείτε πως άφίγη την κούνη. Το τραπέζι αυτό δεν έχει κλειδαριές. Με μια μόνο κίνηση άνοίγω όλα τα συτάρια.

(Ακολουθεί)

— Κύριε Χόλμς, επιτρέψτε μου να σας θεωρώ από τώρα ως τον καλύτερο φίλο μου...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Τα παιδικά χρόνια του Σέρνταν. Τό είδυλλίο του με μία περιφημη καλλονή της Άγγλιας. Η έρωτικές του μονομαχίες. Πώς ο Σέρνταν άνηγαγε την αγαπημένη του. Ο μυστικός γάμος τους. Η πρώτες στενεχώριες. Τό πάθος της ζωής. Πώς πέθανε η ώραία 'Ελισάβετ, κλπ. κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ, οι γονείς του Σέρνταν δεν θα φανταζόντουσαν ποτέ πως τό παιδί τους, ο μικρός Ρίτσαρντ, θα γινόταν μία μέρα διάσημος συγγραφέας και πολιτικός με αξία. Στην παιδική ηλικία του, ο Ρίτσαρντ δεν φανόταν και τόσο έξυπνος και ή μητέρα του, που είχε αναλάβει γά του διδάξη τά πρώτα γράμματα, δυσκολευόταν τρομερά στην προσπάθεια που κατέβαλλε γ' ανάπτυξη την περιωρισμένη αντίληψη του παιδιού της.

Ο μικρός Ρίτσαρντ ήταν τόσο ταπειλός και άτακτος, ώστε οι γονείς του τον στείλουν στο κολλέγιο του Χάρου, με την ελπίδα πως εκεί, με τη συναισθητική των συμπαθητών του, θα συμπεριφέρονταν και συγχρόνως θα έβρισκαν τό πνεύμα του. Μά ούτε τό σχολείο συμμόρφωσε τό νεαρό Σέρνταν.

Τόση ήταν ή αντίθεσή του προς τά γράμματα, ώστε όταν τελείωσε τίς σπουδές του κ' έφυγε από τό κολλέγιο, άφησε μόνο θλιβερές και δυσάρεστες εντυπώσεις στους καθηγητές του.

Ο νεαρός Ρίτσαρντ, εύπορος καθώς ήταν, πήγε κ' εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο. Έκεί περιόισε μία ζωή άμεριμνη, γιατί γλέντια και τσιμαλιά. Η μόνη του ασχολία ήταν γά πηγαίνω κάθε βράδυ στο θέατρο γιά τό όποιο έδειχνε έξαιρετικό ενδιαφέρον.

Την ίδια περίοδο έποχή οι γονείς του εγκαταστάθηκαν στο Μπράν, όπου ο Ρίτσαρντ πήγαινε κ' έβρινε λίγο καιρό μαζί τους. Την έποχή εκείνη έπαιζε γά εγκαταστάθηκε στην ίδια πόλη ή οικογένεια του καθηγητού της μουσικής κ. Λίνλεϊ. Όλη αυτή ή οικογένεια άγαπούσε έξαιρετικά ή μουσική, μά περισσότερο απ' όλους ή λάτρευε ή κόρη του καθηγητού, ή μίς 'Ελισάβετ, ή όποια είχε υπέροχη φωνή. Τραγουδούσε στο θέατρο με έξαιρετική επιτυχία κ' έδινε συχνά κινέζα.

Η κόρη αυτή, αν και ήταν τότε μόλις δέκα έξη χρόνων, κατώφλιον έν τούτοις με την χάρι της γά μαγεύει όλους όσους την γνώριζαν. Η Μόρς την είχαν προικίσει με όλα τά δώρα που μπορεί γά όνειρεται μία νέα.

Έσπας από την ώραία φωνή, είχε και σπάνια όμορφιά. Όπως δέ ήταν έπίμονο, διάκληρο πλήθος θαυμαστών συγκεντρώνονταν γύρω της.

Ένα βράδυ, ο νεαρός Ρίτσαρντ έπαιζε γά πάλι με τον άδελφό του σ' ένα κινέζο στο όποιο έπαιζαν τά τραγουδιστά ή γόρφα 'Ελισάβετ. Κάποιος φίλος των Σέρνταν τους παρουσίασε τότε ή νεαρά όμοιά κ' άμβος οι δύο άδελφοί έννοιωσαν παράφορο έρωτα γ' αυτή ή νέα. Από την βραδεία εκείνη οι άδελφοί Σέρνταν πηγαίαν καθημερινώς σκεδόν στο σπίτι των Λίνλεϊ.

Όστόσο, ο Ρίτσαρντ έβλεπε με δυσάρεστη τόν μεγάλο πόλο των θαυμαστών της ώραίας όμοιάς γά αύξηνη διαρκώς. Άνάμεσα σ' όλους αυτούς ξεχώριζε κάποιους λοχαγούς Μάθιους, ο όποιος φλερτάριζε μαζί της με μεγάλη επιμονή. Η 'Ελισάβετ όμως δεν έβρινε άσυνήγητη στις έρωτικές έδωλίες σεις του Ρίτσαρντ, τόν όποιο προτίμησε από τόν άδελφό του και απ' όλους τους άλλους θαυμαστές της.

Έτσι ο Μάθιος κατάλαβε πολύ γρήγορα πως ή νέα δεν φλερτάριζε απλώς με τόν Ρίτσαρντ αλλά πως έσπερε κάποιο βαθύτερο αίσθημα γ' αυτόν. Έβλεπε με φθόνο την προτίμησι αυτή της ώραίας 'Ελισάβετ και άρρώστικε γά ένδοξη.

Μία μέρα, λοιπόν, έσπερε σέ κάποια έφημερίδα ένα προσβλητικό άρθρο έναντίον της 'Ελισάβετ.

Ο Ρίτσαρντ, μόλις πληροφορήθηκε αυτήν την άτιμία του Μάθιους, έγινε έξω φρενών. Άνέσος μάλιστα, γιά νά χάνη στιγμή, πήγε και τόν έζηρε τόν λόγο ής προσβολής που είχε κάνει στή νέα που άγαπούσε. Οι δύο νέοι, από λόγο σέ λόγο, ήλθαν στή χερία κ' έπαικολούθησε μονομαχία.

Με τούς πρώτους σπασμούς, ο Σέρνταν άφώπλισε τόν λοχαγό και τόν υπέχρεωσε γά υπογράψω μία δήλωσι, στην όποια όχι μόνον άναγνώρισε όσα είχε γράψει στην έφημερίδα έναντίον της μίς Λίνλεϊ, κ' έζητούσε συγχρόνως συγγνώμη από ή νέα που τόσο βίανασα είχε προσβάλει.

Η ώραία 'Ελισάβετ Λίνλεϊ, ή πρώτη σύζυγος του Σέρνταν.
(Πορτρέτο του Γκαϊναμάρου)

Μά ο Μάθιος, παρ' όλο τό μίσθημα που τόν είχε δώσει τ' άτακ, δεν έννοιωσε γά μείνη ήσυχος. Έκανε ό,τι μπόρεσε γά νά καλέσει τόν Σέρνταν σέ δεύτερη μονομαχία, και τό κατόπιν.

Η μονομαχία αυτή άρχισε με πιστόλι, έξακολούθησε με σπαθί, τελείωσε με ένα γερό φιλί. Τό αποτέλεσμα ήταν γά νά περάσει ο λοχαγός Μάθιος, γιατί ο Σέρνταν ήταν όχι μόνο καλύτερης και ξυρισμένος, αλλά και άσυναντώντος μετώπης.

Έντωμεταξύ, ή ώραία 'Ελισάβετ είχε συνηθίσει γά και την άφοσίωσι του νέου Σέρνταν που κινδύνευσε και ή ζωή κ' έμια γιά χάρι της, κ' έτσι ή σχέσεις των δύο νέων έγιναν καλές.

Ο Σέρνταν τότε, πήρε και ή έζητησε από τούς γονείς του, ούτε οι γονείς της νέας, ούτε οι δικοί του θέλησαν γά δώσουν γά κατόπιν τούς γ' αυτόν τόν γάμο. Τότε οι δύο έρωτευμένοι ή μεγάλη άπόφασι γ' άπαρθούν και, πραγματοποιώντας την άπα, έξαρμόστηκαν μία μέρα από τό σπίτι τους!

Ο Ρίτσαρντ και ή 'Ελισάβετ είχαν φρυγί κρυφά γιά ή άπα και έβαναν μυστικά τούς γάμους των.

Πολύ γρήγορα όμως, τά λίγα χρήματα που είχαν πάρει από έξαιρήθηκαν κ' έτσι άναγκάστηκαν γά έπιστρέψουν στην άπα. Μά ο κ. Λίνλεϊ δεν έννοιωσε με κανένα τρόπο γ' άναγκαστήν ής κόρης του και γά την δόση σ' ένα νέο άεργο. Μόνη άπα από ένα χρόνο, ύπαχθησε στις άδύνατες παρακατήσεις των δικών — ο Σέρνταν ήταν τότε μόλις είκοσι χρόνων — κ' έδωκε συγκατάθεσι του.

Έτσι ο Ρίτσαρντ και ή 'Ελισάβετ μπόρεσαν γά τελειώσουν τούς γάμους των.

Αν και τά οικονομικά μέσα του εύτυχισμένου ζεύγους ήταν περιορισμένα στίς άρχές του γάμου των, ο Ρίτσαρντ δεν έπαύθη έπιστροφή στή γυναίκα του γ' άνεσι στή σκηνή, ώστε γά πιασέ τά κέρδη της γά τόν βοηθήσει στή συντήρησι του σπιτιού.

Τότε όμως ο παντοδύναμος έρωας έκανε πάλι τό θαύμα του. Ο Σέρνταν, μόλις κατάλαβε ότι ή φτώχεια δεν γ' άφαινε τ' αρετήν την ένδοξη του, πήρε ή γενναία άπόφασι γά έργασθ' γά ή τόν θέατρο, τόν ένένεινε γά γόρφη διαρκώς.

Τά πρώτα του έργα σημείωσαν έσοδα και τό όνομα του συγγραφέος τών έργων γρήγορα γά γίνη γνωστό σ' όλη την Άγγλια.

Εκείνη την έποχή ο μέγας ήρωας Γκάριν, θριαμβεύει στο άγγλικό θέατρο. Σέρνταν είχε συνδεθ' μαζί του γά φίλος και κατόρθωσε, χωρίς σ' άποδιοριστή, έπειτα από λίγο καιρό, δάσκαλος τού θεάτρου τού Ντρούρι-Λάν. Έτσι έρχεται άρχισε πολύ γρήγορα γά πηφάνα χορήματα.

Η άγγλική κοινωνία, θαυμάζοντας καλλονή της 'Ελισάβετ, κ' έννοιωσαν χιτρε στους κύκλους της τό παρρησία γάρι, που ήταν ο ιδεώδης συνδυασμός λόνης και ταλέντου. Η ώραία κ' άτακ έαν είχε διαρκώς έναν κύκλο θαυμαστών της. Ένώ όμως ή δόξα του Σέρνταν είχε φθάσει στο κατακόρυφο και έπαιζε γά εύτυχης με ή γυναίκα του, ή τραγική τύχη του και τό πάθος του γά τό χωρίο, τόν έκαναν γά χάνη άδύνατα προσπά, κ' έτσι σ' ένα γά βροχιάσι από χροή οικονομική θέσι.

Τότε ο φίλος του Φόξ, ο μέγας πολιτικός που υπήρξε ένας από τούς σμένους ήρωας τού άγγλικού Κοινοβουλίου, τόν συμβούλευσε γά έπαρρησία απ' ή γάλη φήμη που είχε άποκτήσει με τά τρικά έργα του και γά πολιτική. Ο Σέρνταν άκολούθησε ή συμβούλησι του φίλου και νεώτατος άκόμα — ήταν μόλις είκοσι δύο χρόνων —, έξελήγη βουλευτής τού Σερφορντ.

Στό διάστημα αυτό, ή κυρία Σέρνταν συμπεριόταν τίς τιμές και ή δόξα τού δόξ της. Η 'Ελισάβετ ήταν περιζήτητη σ' όλην την Άγγλια, όπου θριαμβεύει με ή έξαιρετική φωνή της γά την όμορφιά της, και τούς διάσημους έρωγράφους ζήτουναν γά νά την πορτραίτο της.

Μεταξύ των άλλων καλλιτεχνών που έρωγράρισαν, ήταν κ' ο μέγας Ρένολνς.

ΠΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΗ;.....

ΙΑΤΙ, αφού είμαι τόσο νέα ακόμα, νάχω άσπρα μαλλιά;

Γιατί, αφού τό αίμα μου τρέχει μ' όρμη μέσα στις φλέβες μου, γά νοιάζω την καρδιά μου γ' ασθένει;

Γιατί, όταν περνάω μπροστά απ' τούς καθρέφτες τού διαδρόμου, γυρίζω άλλο τό πρόσωπό μου γά νά μή δω τό είδωλό μου, που δεν μοιάζει καθόλου με την μορφή μου, την πραγματική μορφή μου κ' όχι αυτήν που βλέπετε τώρα;

Γιατί τάχα με πήραν κάποιο πρωί τρεις άκαρδοι άνθρωποι και μ' έριξαν έδώ μέσα, σ' αυτό τό διαμίσιο και μ' άπομονώσανε απ' όλο τόν κόσμο;

Γιατί δεν κάνω τίποτε άλλο παρά γά κλάω και γά παρακαλώ τόν άστυ γά νά μ' λύτρωσι απ' τά βάσανά μου;

Γιατί, Πατ;

Τι λες, ακούστε:

Το βράδυ, βγαίνοντας απ' τό θέατρο όπου είχα ιδή μία έσοχα, έπαιζα καμιά, σπάνια ένα κ' έπαιζε έπιτυχώς.

Μά ή έσοχα λίγα βήματα και απ' όλην ή φωνή γοηούλα κ' έπαιζε έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

Μετά απ' ήν τούτα μου ένα άπορρητο και ής τό έβαλα στο έργο μου.

Έσπερε γόρφη μ' έσπερε τό κ' έσπερε. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς. Κ' έπαιζε γά έπιτυχώς.

ΤΟΥ LEON FRAPPIÉ

Η παράξενες αυτές έρωτήσεις της γόρφας ζήτουναν μου κάνανε κατάπληξη, γιατί ήξερα ότι ο δούξ ντε Τόρρας ήταν ένας καθός πρό- πει κύριος. Ο πλούσιος και εύγενής αυτός Ένετός καθόταν στην άρχοντική του έπαυλη, την «Γιούρα», κ' ή άλλη άσχολία δεν είχε παρά γά γόρφη φιλολογικά έργα, γά διαβάση και γά κληρονομία.

Απαντήστε μου λοιπόν, κυρία, έπέμεινε ή ζήτουναν, Τί σας έλεγε ο άνθρωπος αυτός;

Ήμουν έτοιμη γά της άποκαλύψω ότι ο δούξ με είχε προσκαλέσει στο μέγαρό του γά γά διασκεδάσουμε μαζί με άλλους προσκαλεσμένους σέ μία γιορτή που έδινε, αλλά με πρόλαβε ή γόρφα κ' έξακολούθησε:

—Γιά όνομα τού Θεού, κυρία, πέστε μου... Έσπερε τόσο καλή... τόσο όραία, ώστε θέλω γά σας σώσω! Γνωρίζω αυτόν τόν άνθρωπο... γνωρίζω την οικογένειά του... Όλοι μας στήν τόπο μας τούς έξερουν καλά τούς Τόρρας. Φύγετε μακριά απ' αυτόν, σας έξορκίζω, γά σας καταστρέψει... άπομακρυνήτε... Φύγετε μακριά του!

Κ' άρχισε γά κλάει.

Έγώ τότε άπομακρυνήθηκα, έννευρισμένη και βιαστική, γά γά προ- φτάσω στο ραντεβού μου με τόν αγαπημένο μου Στραδέλ.

Στραδέλ! Αυτό τό όνομα είχε γά μένα ιερό! Είπε ένας, ο αιώνας ήμνος της πρώτης και τελευταίας άγάπης μου!

Με τόν Στραδέλ γνωριστήκαμε στή θρανία τού σχολείου. Στην άρχή ή γνωριμία μας ήταν άδωα. Αλλά μόλις μεγαλώσαμε, ή φίλια μας έγινε άγάπη κ' ή καρδιάς μας έννο- θήκανε με τά πιο θεία αίσθηματα, με την άμοιβαία λατρεία. Ήταν όμως κρυφή ή άγάπη μας, δεν την έξερνε παρά μόνο οι δύο μας, όπως τόρα μόνο έγώ την έξέρω!

Είπα λοιπόν στόν Στραδέλ την πρόσκλησι που μούκανε ο δούξ και συμφορήσαμε γά πάμε μαζί στην έπαυλή του σάν δύο οικογενειακοί φίλοι.

Την άλλη μέρα, ο δούξ μ' έσπερε, με την παράκλησι γά τό διαβάσω, τό τελευταίο του δράμα... Ήταν πραγματικά υπέροχο...

Ένας νέος, ο Πιερότος, άγα- πάει τρελλά την Κολομπίνα. Έίπε ά- μωρος, άγνός και παρόμοιος ο έ- ρωτάς τους. Τό τέλος τού έρω- τας είναι τραγικό, γιατί τόν Πιερότο τόν δολοφονεί ένας αντίπαλός του κ' ή Κολομπίνα απ' τόν καιμό της τρελαίνεται.

Τό άλλο βράδυ, άηγαμε με τόν Στραδέλ στο μέγαρό τού δούξ.

Μά την όρα που έτοιμαζόμασε γά φρόνησε και ο Στραδέλ, πήγε γά μ' έσπερε τό έπαυλός μου, με πλη- οίσε ο δούξ, μ' έσπερε τό χέρι και μ' έλεγε:

—Γιατί μ' άποφεινέτε; Δεν έξερνε ότι σας λατρεύω;

Τά λόγια του αυτά μ' άναστάτωσαν.

Μην έμμένετε! τού απάντησα. Η καρδιά μου άνιψε σ' άλλον.

—Πούν άγαπάτε;

—Έσπερε γά τό μαντεύετε.

Εκείνη ή στιγμή, ο Στραδέλ γύριζε γά τό γέλιο χαμόγελό μου φανέρωσε στόν δούκα τόν έλκετό της καρδιάς μου.

Τό άλλο βράδυ, ο δούξ έδινε στο μικρό θέατρο τού μεγάρου του μία παράστασι με τό έργο του «Πιερότος και Κολομπίνα». Τούς δια- φορους ρόλους τούς είχαν νέοι και νέες. Έγώ κ' ο Στραδέλ, μάλιστα, είχαμε τούς πρώτους ρόλους, της Κολομπίνας και τού Πιερότου.

Τό δράμα πλησίαζε πάλι στο τέλος του. Κ' όταν μ' έφτανε τό πτόμα τού Πιερότου, όλοι θαυμάζανε ή φροσύνη με την όποιαν προσπομύτο ο άγαπημένος μου τό νεκρό.

Μόνο έγώ, αλλόμονο, κατάλαβα πως δεν έφτανε πάλι. Έγώ που τόν άγαπούσα, έννοιωσα πως ή καρδιά μου δεν έπαλλε πάλι κ' ότι τά βήματά του ήταν άάντητα και σβασμένα. Κρατούσα στην άγκυλιά μου ένα άληθινό πτόμα.

Οι γιατροί δεν μπόρεσαν γά βρούν την αίτια τού θανάτου του.

Έγώ όμως που τό έννοιωσα όλα, έδοκίμησα! Σάτωσα τόν δού- κα ντε Τόρρας με τά όια μου τά χερία, γιατί αυτός τόν είχε φαντα- στήσει μ' ένα μυστηριώδες άμυστή- ριο. Λοιπόν, τί λέτε σεις; Είμαι τρελλά, που μ' έχουν έδώ μέσα;

Έγώ κ' ο Στραδέλ είχαμε τούς ρόλους της Κολομπίνας και τού Πιερότου.

Όλη ή άριστοκρατία ήταν συγκεντρωμένη στο μέγαρό εκεί. Ο δούξ μ' έφθρησε με μεγάλη εύγένεια. Μά την όρα που έτοιμαζόμασε γά φρόνησε και ο Στραδέλ, πήγε γά μ' έσπερε τό έπαυλός μου, με πλη- οίσε ο δούξ, μ' έσπερε τό χέρι και μ' έλεγε:

—Γιατί μ' άποφεινέτε; Δεν έξερνε ότι σας λατρεύω;

Τά λόγια του αυτά μ' άναστάτωσαν.

Μην έμμένετε! τού απάντησα. Η καρδιά μου άνιψε σ' άλλον.

—Πούν άγαπάτε;

—Έσπερε γά τό μαντεύετε.

Εκείνη ή στιγμή, ο Στραδέλ γύριζε γά τό γέλιο χαμόγελό μου φανέρωσε στόν δούκα τόν έλκετό της καρδιάς μου.

Τό άλλο βράδυ, ο δούξ έδινε στο μικρό θέατρο τού μεγάρου του μία παράστασι με τό έργο του «Πιερότος και Κολομπίνα». Τούς δια- φορους ρόλους τούς είχαν νέοι και νέες. Έγώ κ' ο Στραδέλ, μάλιστα, είχαμε τούς πρώτους ρόλους, της Κολομπίνας και τού Πιερότου.

Τό δράμα πλησίαζε πάλι στο τέλος του. Κ' όταν μ' έφτανε τό πτόμα τού Πιερότου, όλοι θαυμάζανε ή φροσύνη με την όποιαν προσπομύτο ο άγαπημένος μου τό νεκρό.

Μόνο έγώ, αλλόμονο, κατάλαβα πως δεν έφτανε πάλι. Έγώ που τόν άγαπούσα, έννοιωσα πως ή καρδιά μου δεν έπαλλε πάλι κ' ότι τά βήματά του ήταν άάντητα και σβασμένα. Κρατούσα στην άγκυλιά μου ένα άληθινό πτόμα.

Οι γιατροί δεν μπόρεσαν γά βρούν την αίτια τού θανάτου του.

Έγώ όμως που τό έννοιωσα όλα, έδοκίμησα! Σάτωσα τόν δού- κα ντε Τόρρας με τά όια μου τά χερία, γιατί αυτός τόν είχε φαντα- στήσει μ' ένα μυστηριώδες άμυστή- ριο. Λοιπόν, τί λέτε σεις; Είμαι τρελλά, που μ' έχουν έδώ μέσα;

Την άλλη μέρα, ο δούξ μ' έσπερε, με την παράκλησι γά τό διαβάσω, τό τελευταίο του δράμα... Ήταν πραγματικά υπέροχο...

OREODONT

ἡ Ὀδοντόκρεμα
πού δίδει ἄσπρα
ώραία δόντια
εὐχάριστο
στόμα

ἀκόμη καὶ εἰς
τοὺς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

— ΑΘΗΝΑΙ —

"ΔΙΤΣ"

Εμαλτοδόντ

Ἡ
ἀνωτέρα
ὀδοντοκρεμα

ΒΕΒΑΙΩΘΗΤΕ ΑΠΟ ΟΣΟΥΣ
ΤΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑποηγ. τοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-60
κιστηρίφ.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά καὶ Γυ-
ναϊκολογικά
Ἀχαρνῶν 149. Ὠραὶ 7-9, 5-6

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε
τὴν κουζίνα μας μὲ
γυναικία

— Ἀπρὸς τὴν: Θοὶ πᾶς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλιζοῦς
καὶ δὲ παρὴς ἀπὸ ὑεὶ ὅρα
χρειώδη τῆς κουζίνας μας ...

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ**
Ε. Ἀρβανίτης

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξεύτα τοῦ Κα-
στήματος μας εἶναι ἀπὸ καθαρὰν ὑαλ-
μῆτα καὶ ἀνεῖ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥ-
ΣΕΩΣ ἔχουσιν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝ-
ΚΩΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἔργο 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κά-
θε βιβλιοθήκην εἶναι τὸ ἔργον τοῦ
γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπού-
λου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙ-
ΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τὸ συ-
νιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας μας.

Τὸ συναρπαστικὸ διήγημα
τοῦ Κ. Φαλταίτη, ὑπὸ
«ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΚΟΡΙΤ-
σσωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖ-
Λέκκα 7, ἀντὶ δρχ.